

Felvétel előtt

Az IPTT missziójának tájékoztató látogatása Budapesten

Először is, mit jelent ez a mozaikszó, hogy IPTT? A Nemzetközi Postai, Táviró és Távbeszélő Szövetség angol rövidítése. Az 1991-ben alakult, jelenleg 113 tagországgal ez az egyik legnagyobb szakmai szakszervezeti szövetség a világon, s a tagországok területén 4,5 millió ember dolgozik a hírközlés különböző alágazataiban.

A szövetség az afrikai, amerikai, az ázsiai és az európai régiók szervezeteiből tevődik össze. Az IPTT irodái az afrikai, az ázsiai, a közép- és dél-amerikai kontinensen segítik a szakszervezetek létrejöttét, a mozgalom építését, a tisztségviselők képzését. Természetesen Észak-Amerikában és Európában más jellegű az IPTT segítő, érdekvéonyesítő tevékenysége.

A szövetség genfi központja egyben az európai regionális szervezet központja is. A szervezet végrehajtó bizottságába a regionális szervezetek eltérő létszámban képviseltetik magukat. A regionális szervezetek vezetői egyben a világszövetség alelnökei.

Az IPTT vezető tisztségviselői: C. Persson elnök, Kurt van Haaren alelnök, M. Ito alelnök, P. Bowyer főtitkár, E. Pedersen titkár és S. Hatuoka, a tokiói iroda igazgatója tett március végén rövid tájékoztató látogatást a hírközlés területén működő szakszervezeteknél. A delegáció tagja volt még az észak-amerikai alelnök és az afrikai alelnök is, az előbbi más elfoglaltság miatt, míg az utóbbi betegsége miatt nem tarthatott a küldöttséggel.

Az IPTT delegációjának érdeklődése az érintett szakszervezetek helyzetére, működési

Mundruczó Kornél

tevékenységének, elképzeléseinek ismertetésére szorítkoznak. A PDSZ országos titkára bejelentette, hogy egyhangú döntéssel a PDSZ önállóan szakmai szakszervezetként kéri felvételét az IPTT szervezetébe. A MATÁSZ országos titkára eleve így fogja kérni a szervezet felvételét, miután a PHDSZ-ből 1993 áprilisában a távközlési szakszervezet kivált.

Az IPTT vezető tisztségviselőivel a hivatalos konzultáció március 30-án délelőtt 9 órakor kezdődött, a Cházár András utcai szakszervezeti székházban. A házigazdák elnöke, Mundruczó Kornél felkérte az IPTT elnökét, C. Perssont, hogy vezesse a konzultációt. A felkérést az elnök úr elfogadta. Az elfogadott program szerint délelőtt dr. Nagy Sándor, az MSZOSZ elnöke adott rövid belpolitikai áttekintést, kitérve a nemzetgazdaság jelenlegi helyzetére és a szakszervezeti mozgalom aktuális kérdéseire, gondjaira. (Az MSZOSZ elnökével az IPTT vezetői kezdeményezték a találkozást.)

Az MSZOSZ elnöke bevezetőjében hangsúlyozta a rendszerváltozás békés voltát, megfogalmazva, hogy ennek alapvető feltétele a lakosság, a munkavállalók higgadsága, türelme és a szakszervezetek visszafogott magatartása.

Ugyanakkor rendkívül aggasztó, hogy az iskolákból kikerült fiatalok 10 százaléka nem tud elhelyezkedni, átlagosan ma Magyarországon 45 hetet töltenek munka nélkül az erintettek, és ez súlyosabb gond, mint a munkanélküliség százalékos mértéke.

Ma a fizikai dolgozók nettó átlagkeresete 15-16 ezer forint között mozog. A kétkeresős, négyfős családokban az egy főre jutó összeg a hivatalos létminimum (12 500 Ft) alatt marad. Ebben a helyzetben nem maradhatunk közömbösek a választásokkal kapcsolatban. Nem tartjuk magunkat távol ettől a választástól. Az MSZOSZ három döntést hozott a választásokkal összefüggésben. Az első és talán a legfontosabb: *mozgósítunk arra, hogy minél több ember menjen el szavazni.*

Az MSZOSZ-en belüli platformok kötnék megállapodásokat a pártokkal. Jelenleg szocialista—szociáldemokrata platform, kereszténydemokrata, nemzeti agrár platform és munkáspártplatform létezik.

Számunkra nagyon nagy érték a szakszervezetek politikai

függetlensége, de ehhez olyan politikai klíma is kell, és lényeges, hogy egyensúly legyen a parlamentben. Nem lehet megmondani, mi a helyes magatartás. Nincs általános recept. Nem szeretnénk, ha túlpolitizálnának a szakszervezetek. Az MSZOSZ elnöke kitért arra is, hogy egy jobb összetételű parlament sem oldja meg a szakszervezetek belső válságát: az értelmetlen mértékű széttagoltságot, képtelenséget, hogy egy olyan kis ország, mint Magyarország, 6 országos konföderációt működtessen. Ennyi szakszervezetet ennyi munkavállaló egyszerűen nem tud eltartani. Az MSZOSZ is tútagolt a maga 56 tagszakszervezetével, az erők szétforgácsolódnak, a szakszervezeti struktúra képtelen, vagy nehezen követi a szervezetátalakulást, azt, hogy

együtt kb. 1 milliós taglétszámot reprezentálnak az MSZOSZ-t alkotó tagszakszervezetek.

Kurt van Haaren kérdéseiben afelől érdeklődött, hogy a postás szakszervezet hol helyezkedik el az MSZOSZ struktúrájában, mi az MSZOSZ álláspontja a távközlés és a posta privatizációjával kapcsolatban. Közbevetőleg megjegyezte, hogy Németországban a háború után a szakszervezetek aktívan részt vettek a választásokban a szociáldemokrata párt mellett. Katsztrófális vereséget szenvedett a baloldal. A német szakszervezetek magatartása az elmúlt időszakban a választásokkal, pártokkal az, hogy ajánlást tesznek közzé, választási mérceket, listát készítenek, és ehhez a mércehez viszonyítják a pártok programjait, addigi tevé-

Nagy Sándor és Lázár András

15—20 fős kft.-k, önálló gazdálkodó szervezetek jönnek létre. Amennyiben rövid időn belül ezeket a munkavállalókat nem tudjuk elérni, úgy lehet, hogy soha nem jön létre az adott helyen szakszervezet.

A posta és a távközlés szakszervezetei ott vannak a területen, míg mások szétforgácsolódtak. Végezetül dr. Nagy Sándor úgy fogalmazott, hogy az IPTT vezető tisztségviselőinek jelenlétén keresztül köszöni azt a támogatást, amit ez jelent a magyar szakszervezeteknek. P. Bowyer főtitkár megköszönte a találkozást és a lehetőséget dr. Nagy Sándornak — mint mondta, régóta ismeri a nevét. Kérdéseiben afelől érdeklődött, hogy az MSZOSZ és a pártok közötti kapcsolatban ad-e a szövetség pénzübeni támogatást. Érdeklődése kitért arra is, hogy milyen az MSZOSZ kapcsolata a LIGÁ-val és a Munkástanácsok Országos Szövetségével.

Az MSZOSZ elnöke válaszában megfogalmazta, hogy a platformok tartják a kapcsolatot a pártokkal. Az MSZOSZ szövetségi tanácsa határozatban mondta ki a pénzübeni támogatás tilalmát a pártoknak. A LIGÁ-val és a munkástanácsokkal tartott kapcsolatukat a tavaly májusi tb-választások óta tárgyszerűnek, feszültségmentesnek ítélte. Az MSZOSZ taglétszámára vonatkozó kérdésre válaszolva elmondta, hogy az elmúlt másfél évben drasztikusan csökkent a szövetséghez tartozó tagszakszervezetek taglétszáma, a kb. 700 ezer aktív és 300 ezer nyugdíjas, illetve jogfenntartó taggal

kenységüket. Az IPTT alelnöke, aki egyben a német postás- és távközlési szakszervezet elnöke is, végezetül megjegyezte, hogy ő személy szerint a „vasfüggöny” lebontásában végzett munkája miatt is szívesen látná a választások után Horn Gyulát a miniszterelnöki székben.

Dr. Nagy Sándor válaszában ismertette, hogy az MSZOSZ legnagyobb létszámú szakszervezete a Kereskedelmi Alkalmazottak Szövetsége, a Postai és Távközlési Szakszervezet is az élbolyban helyezkedik el. A privatizációról elmondta azon véleményét, mely szerint a Magyarországon megvalósuló, megvalósult privatizációs politikában csekély mértékben lehet fellelni a koncepciót és a stratégiát, inkább csak azt lehet érzékelni, hogy minden eladó, a kormány csak a bevételt, az anyagi hasznot tartja fontosnak.

Az MSZOSZ elnöke reagálva Kurt van Haaren megjegyzésére: megemlítette, hogy véleménye szerint a jelenlegi magyarországi helyzet hasonlít egy kicsit az Adenauer kancellár utáni német helyzethez, mi ezt a négy évet tíz év alatt fogjuk kiheverni.

C. Persson elnök megköszönte Nagy Sándor tájékoztatóját és többek között hangsúlyozta annak fontosságát, hogy a különböző beállítottságú szakszervezetek között is fontos, hogy egy barát együttműködés megvalósuljon.

A konzultáció további menében a programnak megfelelően először Mundruczó Kornél, (Folytatás a 3. oldalon.)

A Postai Dolgozók Szakszervezete Intéző Bizottságának állásfoglalása

A testület 1994. március 22-ei ülésén állásfoglalást alakított ki, mely szerint, összegezve: Az MSZOSZ az 1994. évi szövetségi költségvetésében — minden külön forrás igénybevétele nélkül — finanszírozza meg az országgyűlési képviselő-választásokkal kapcsolatos MSZOSZ-kampányt, mely kampánynak kizárólagos feladata annak megjelenítése, hogy az MSZOSZ és az MSZOSZ-t alkotó szakszervezetek érdekelték abban, hogy a lehető legtöbb választópolgár vegyen részt az 1994. évi országgyűlési képviselő-választásokon.

Az MSZOSZ 1994. március 23-ai szövetségi tanácsülésén szakszervezetünk képviselői, az állásfoglalásnak megfelelően, a napirendi pont vitájában és a szavazásnál is az intézőbizottság döntését képviselték, és nem járultak hozzá, hogy az MSZOSZ pénzeszközeiből a különböző pártlistákra induló szakszervezeti tisztségviselők kampányukhoz támogatást kapjanak.

Újra üdülhetünk Görögországban

Valamikor — még a 80-as évek végén is — létezett egy olyan szakszervezeti csereüldési forma, mely például Görögországba vitte az akkori Magyar Posta szakszervezeti dolgozóit. Aztán ez abbamaradt, s lőn rendszerváltás, szétválás és sok minden egyéb. Aztán 1993-ban Mundruczó Kornél, a PDSZ országos titkárát meghívták a Német Postás szakszervezet hannoveri kongresszusára, ahol többek között találkozott és beszélgetett a Görög Postás, illetve Távközlési Szakszervezet képviselőivel. Többek között erről a már- lassan elfelejtett csereüldésekről is, s arról is, hogy milyen jó lenne ezt felújítani. Örömmel számolhatunk be arról, hogy 1994. április 1-jén — nem vicc! — e hannoveri beszélgetés Budapesten folytatódott, s ennek eredményeként újra indul ez a bizonyára sokak által áhított magyar—görög szakszervezeti csereüldés.

Folytatódik, mert magyar részről a PDSZ, MATÁSZ és

MMDSZ egyaránt aláírta azt a szerződést, mely 1994—96 közötti meghatározott időre szól, s úgy a magyar, mint a görög fél — OME—ELTA, OME—OTE — kezdeményezésére, meghosszabbítható, sőt a mostani 40 fős létszámot — igény szerint és a tapasztalatok alapján — növelni kívánja.

A megállapodás értelmében először görög barátaink érkeznek Magyarországra, július 9-én, a magyar csoport pedig szeptember 12-én indul Görögországba, szeptember 23-ig, Athénba, illetve Porto Helibe.

Következő számunkban rövid ismertetést szeretnénk adni erről a roppant kedves, vendéglátó országról, annak jellegzetességeiről, s az itt tartózkodott görög küldöttséggel folytatott beszélgetésről.

Addig is tájékoztatásul közöljük; a bővebb felvilágosításért a területi szakszervezeti bizottságokhoz forduljanak.

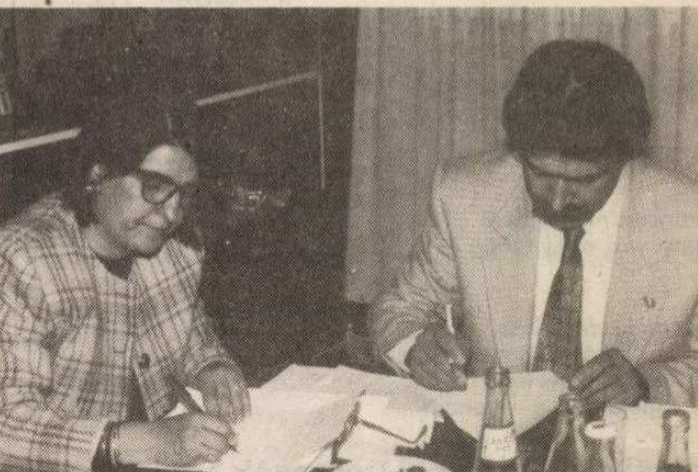
C. Persson

és kapcsolatrendszerére összpontosult.

A fogadó szakszervezetek megbízásából a PDSZ országos titkára, Mundruczó Kornél előzetesen egyeztetette a szövetség főtitkárával, P. Bowyerral a budapesti konzultáció programját, majd egyeztetett a POFESZ elnökével, Csátsári Lajossal is.

A Postások Szakszervezete jogutód szakszervezeteinek vezetői és a PHDSZ mb. elnöke az IPTT delegációjának megérkezését megelőző héten konzultációt tartottak. A résztvevők elfogadták a PDSZ országos titkáranak javaslatát mind a program protokolláris, formai részére, mind tartalmi vonatkozásában is.

Ennek megfelelően a szakmai szakszervezetek az IPTT vezetőivel folytatandó konzultáció során saját szakszervezeti

A VÁLASZTÁSOK TÉTJE

A munkavállalók esélyegyenlősége

Minden felelősen és reálisan gondolkodó ember tudja, hogy az elmúlt négy évben működő kormányoknak komoly nehézségekkel kellett megküzdenie. Értékeljük is a látott és tapasztalt erőfeszítéseket. De tudjuk azt is, hogy lehetett volna kevesebb áldozattal, kisebb veszteséggel, *emberibb módon* vezetni az átalakulást. Meggyőződésünk az is, hogy jobban ki kellett volna használni a kínálatos lehetőségeket.

A politikai váltógazkodásnak megfelelően rövid időn belül új kormányra lesz az országunk. A leköszönő kabinet azonban nem felelhet meg arról, hogy köszönetet mondjon a lakosoknak, a munkavállalóknak, a nyugdíjasoknak azért a *türelemért*, amelyet a rájuk rakott terhek elviselésében tanúsítottak. Köszönet illeti a szervezett dolgozókat, az érdekvédelemeket is azért, hogy kellő *önmérsékletet* tanúsítottak, s a szakszervezet-ellenes intézkedésekért, a szakszervezeti jogok megnyirbálásáért nem nyúltak az érdekvédelem keményebb eszközeihez, mint hogy a társadalmi béke hívei voltak és ma is azok.

Ma már világosan látjuk, lehetett volna másképpen is csinálni a dolgokat, kínálhattak más utakat, módokat, és vannak ma is másféle megoldási variációk. Senki nem gondolhat azonban gyors változásokra; arra, hogy napokon belül beindul a gazdasági növekedés anélkül, hogy a feltételek meg-

teremtődjenek. Az azonban bizonyosnak látszik: *elviselhetőség* lehet tenni a válságból való kijutás megpróbáltatásait.

Nyilvánvaló, hogy a szervezett dolgozók nem maradhatnak közömbösek a május 8-i választások iránt, minthogy a munkavállalók és a nyugdíjasok egyszersmind választópolgárok is. Mi a választások tétje? Sokan és sokféleképpen megfogalmazták már ezt. Szakszervezeti nézőpontból itélve azt mondhatjuk: *a parlamenti választások tétje az, hogy sikerül-e megállítani az ország gazdasági-szociális válságának tovább elmélyülését*. Sikerül-e belátható időn belül stabilizálni a gazdaságot, választ adni a feszítő szociális gondokra, vagy elveszítjük az ezzel kapcsolatos esélyeinket. Reményeink akkor maradhatnak meg, ha a megváltozott gazdaságpolitika társul a gazdaság szereplői közötti érdemi, rendszeres párbeszédre, az intézményes érdekegyeztetésre, a szociális tényező felerősödésével.

Mit várnak tehát a munkavállalók, a szakszervezetek? Azt, hogy kiépüljenek és megerősödjenek a többpárti parlamenti demokrácia jogi, intézményi, szakszervezeti keretei. Legyenek ellenőrizhetők az emberek megélhetését érintő gazdasági, szociális folyamatok, kapjanak *szociális garanciákat* az állampolgárok. Nem mellékes, hogyan alakulnak a tulajdonviszonyok. Kíváncsok, hogy ez a gazdasági célszerűség és a szociá-

lis minimumok figyelembevételével történjen.

Ne maradjon csak a pártok választási ígérete, hogy a politika majd nagyobb figyelmet fordít a bérből és fizetésből élő, a nyugdíjasok, a családok problémáira, hanem az valóban így legyen, és érzékelhetővé is váljon. Ehhez viszont az szükséges, hogy *mérséklődjenek* az irrealis vagyoni és jövedelmi különbségek. Ha ugyanis ez nem következik be, akkor kettészakadhat a magyar társadalom. Elengedhetetlen, hogy javuljon a lakóhelyi, munkahelyi környezet minősége, a közbiztonság. Ezek ugyanis lényegesen befolyásolják az emberek komfortérzetét, hangulatát.

A baloldali értékek sorrendjében a kezdetektől fogva előkelő helyen áll *az esélyegyenlőség*. Az a kíváncságot, hogy ne romoljanak a vagyoni, a jövedelmi viszonyok polarizálódása miatt a mobilitás feltételei. Mérséklődjenek a fiatalok továbbtanulási, pályaválasztási és szakszervezeti esélykülönbségei.

Mit jelent mindez a konkrét érdekvédelemben, az új kormány feladatkörében? *Pragmatikus gazdaságpolitikát*. A munkanélküliség mérséklését, új munkahelyek teremtését. A hazai ipar védelmét és támogatását, az infrastruktúra, a szolgáltatások fejlesztését, azt, hogy — a külföld mellett — építsenek a belső piacra és fogyasztásra is. Elemi érdek, hogy megálljon a reálbérek és a jövedelmek csökkenése, megőrizhető legyen a nyugdí-

jak, a szociális ellátások reálértéke. Újra kell építeni a munkahelyi szociális ellátások rendszerét, hogy növekedhessen a családok megrendült szociális biztonsága, a fiatalok, a pályakezdők esélye.

Folyamatos, erőteljes igény a szakszervezetek betekintésének és beleszólásának, a társadalom kontrolljának a biztosítása a *privatizációba*, az állami és az önkormányzati vagyon értékesítésébe. Nemkülönböztetve az, hogy a privatizáció során el kell ismerni az ott dolgozó munkavállalói közösség tulajdonjogát.

Az érdekvédelmi törekvések — amelyeket tovább sorolhatnánk a dolgozók egészségi állapotának javításától a munkabiztonságon át a környezetvédelemig — csak akkor válnak reálisak, ha ezeknek megvannak az *intézményes feltételei*: ha működik az érdekegyeztetés, érvényesül a valódi szociális partneri viszony, ha betartják a megállapodásokat, a véglegesen rendeződik a szakszervezetek vagyoni helyzete. Mindezeket — beleértve a munkajogi szabályozás feladatait is — célszerű lesz egy *olyan átfogó gazdasági-szociális megállapodásba foglalni*, amelyet a szakszervezetek kötnék majd az új kormánnyal.

Addig is azonban el kell mennünk szavazni. És azokra kell voksolnunk, akikről e célok megvalósítását várjuk. Nem az ígéreteik alapján, hanem az elmúlt évekbeli tetteik szerint.

K. S.

Tájékoztatódunk — gondolkozunk...

Interjú az IPTT elnökével és főtítkárával

— Kedves Persson és Bowyer úr! Önök most a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének vendégei. Annak a szövetségnek, mely felvételét kérte a világszövetségbe. Hogy ez a felvétel napjainkig nem történt meg — információim szerint — annak tudható be, hogy többen a régi rendszer utód-szakszervezeteként könyvelik el és fenntartásuk vannak.

— Elfogadtuk a meghívást Magyarországra, azért, hogy megbeszéléseket folytassunk az itteni szakszervezetekkel. Azt hiszem, keveset tudunk az itteni szakszervezetekről. Ma viszont érdekes tárgyalásunk volt, s ezután a végrehajtó bizottságunkban kell megbeszéléseket folytatnunk a tagfelvételtől.

— Gondolom, ezeken a megbeszéléseken nemcsak a magyarországi kérelem szerepel majd.

— Kelet-Közép-Európából vannak már tagjaink; Lengyelországból, Romániából, Bulgáriából, Albániából, s ezek mind új független szakszervezetek, amelyeknek nincsen kapcsolata a régi rendszerrel. Külön eset a cseh szakszervezet, amelyet még akkor vettünk fel, mikor Csehszlovákia nem vált szét.

A magyarországi kérdés azért különböző a többi országtól, mert önöknél a változási folyamat hosszabb volt, és nem hirtelen következett be, tehát nem egyik napról a másikra. Önöknél nagyon sok régi ember található még mindig a szakszervezetekben, s ezért néhány tagszervezetünk feltette a kérdést: vajon volt-e változás a magyar szakszervezetekben?

— Önök találkoztak Nagy Sándorral, az MSZOSZ elnökével is, akit sokan vádolnak a régi rendszerben való tevékenységéért, hivatali pozíciójáért. Csak egyvalamit felejtene el — nyilván szándékoltan —, hogy ő is résztvevője volt az új rendszer előkészítésének.

— Mi ezt elismerjük, de ismétlem, voltak ellenvélemé-

nyek is és ezt szerettük volna tisztán látni. Ezért vagyunk itt.

— Elnézést, de korábban azt mondták, hogy „keveset tudunk” az itteni szakszervezetekről, most mégis úgy tűnik, voltak információik. Hogy milyen, azt nem az én dolgom eldönteni...

— Mi tartottuk a kapcsolatot és valóban rendelkezünk információkkal, de azt meg kell érteni, hogy nekünk az egész világon vannak tagszervezeteink, s egységesen döntünk. Nem véletlen, hogy a mostani találkozón japán szakszervezeti vezető is jelen van.

— Hiányzik viszont az amerikai, illetve az afrikai vezető, aki ha jól tudom, szintén kapott meghívást...

— Minden régióra van alelnökünk, de különböző okok miatt ők nem tudtak eljönni.

— Sajnáljuk. Következő kérdés: tudom, hogy nehezen megválaszolható, mégis megkérdezem: önök szerint fölveszik a Postai Dolgozók Szakszervezetét vagy nem? Elnézést a kérdésért, de egy újságíró sohasem diplomata...

— Válaszunk az: ennek az a feltétele, hogy szabad és független szakszervezet legyen.

— Most, hogy személyesen találkoztak különböző tisztségviselőkkel, érzik ezt vagy nem?

— Ők azt mondták nekünk, hogy igen. Mi elkértük az alapszabályt, s ezt átvizsgáljuk.

— S mi van akkor, ha nem mondtak — mondtunk — igazat?

— Észre fogjuk venni... De szeretnénk, ha megértenék, hogy nekünk az a célunk, hogy minél több tagszervezetünk legyen.

Különösen azért itt Kelet-Közép-Európában, mert a multinacionális cégek ebben a térségben egyre agresszívebbek, s fontos, hogy velük szemben egyre erősebb szakszervezetek legyenek. A holnapi szakszervezeti munka egyre inkább nem nemzeti, hanem nemzetközi lesz, hiszen a cégek, a munkaadók is nemzetköziesek.

V. A.

Tessék választani

Banánt vagy narancsot? ...

Választónak az a baja, mindig nekik jut a — haja ...

Piacország vagyunk ...

Elárasztanak az olcsó ígéretek, s közben egyre drágább a saláta, retek ...

Ügyes ...

Ünnepelte a „hídvérőt”, ma pedig a „nyugodt erőt” ...

Vállalkozó

Kérkedik a sarki hentes: „Pártom — politikamentes!” ...

Melyik?

„Rendezni fog itt minden kárt a Független Kisgazdapárt!” ...

Apropó, apród

Dzsekijén kokárda, hargitai gyopár, ordít, s közben feje kívül-bévil kopár ...

Egy biztos koalíció

„Zöldék” kirukkoltak a tuti farbával: készek megegyezni füvel is meg fával ...

Autósdilemma

Hogyan fut az olyan járgány, melynél középen a — kormány? ...

Sorskérdések

I. Problémákra kap-e választ az, ki úgy döntött, hogy VÁLASZT? ...

II. Pártigéret mennyit ér? (Annyi van, hogy térdig ér.) ...

III. „Adócsökkentés lesz, s értékálló nyugdíj” ... De vajon mennyi lesz mindezt — tandíj? ...

IV. „SZEBB JÖVŐ”-vel e nép már nem ármitható. Kérdés, van-e olyan, mely kiszámítható?! ...

V. Nincs munka, csak hagymaszósz, s reményünk: a nagy MASZOSZ ...

Kárpótlási hírek

I. Megkapták a jegyet, amire vártak, közben a föld elkelt, külsők lícitáltak ...

II. Gazduram megörült a pótkárpótlásnak, nem sejtve, az erdőt — eladták már másnak ...

III. Jegyeit forgatva, homlokára ütött: „Szántó helyett veszek — Philips mikrosütőt” ...

Kortesszöveg

„Falusi embernek nincs mitől félnie!” ... (De föld híján lesz-e miből megélnie?!) ...

Önkárpótlás

Egy K. H. dolgozó szorgosan ténykedett, csent hatmilliónyit — kárpótlási jegyet ...

„Örömhír” ...

„Adósságmutatónk kismértékben javult”. (Kár, hogy ezalatt a forint tovább avult) ...

Utószó

Áldás és béke a hú Olvasónak, kívánom, tetteknek higgyen, ne a szónak. Folytatnám, de közben lapot zárnak, s kampányt, töltünk a sikerre kövidinkát, sampányt! ... — Kovács —

Kortessfogás? Szolgáltatás!

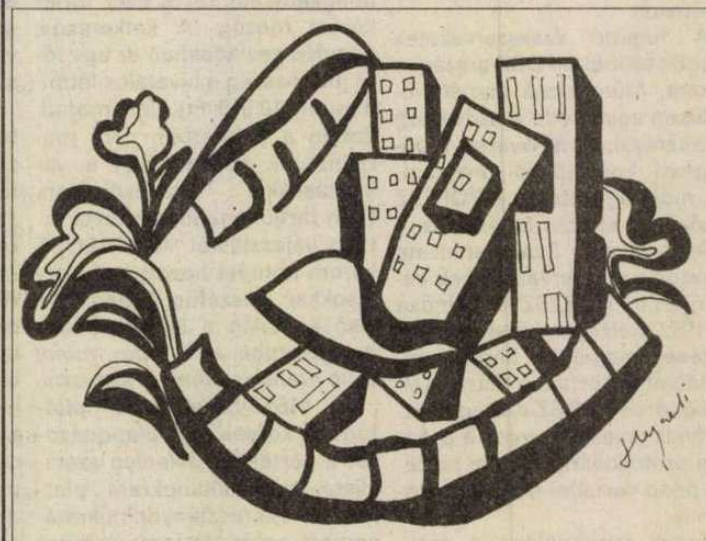
A magyar vásárlói klubok történetében eddig példátlan nagyságú és konstrukciójú üzlet létrejöttéről tájékoztattak nemrégiben, melynek egyik(?) szülőatyja, kitalálója Lázár András, szövetségünk megbízott elnöke.

A Magyar Szakszervezetek Országos Szövetsége és a Golden World Club megegyezett abban, hogy az MSZOSZ minden tagja hozzájuthat ahhoz a GWC-kártyához, amely 2—15 százalék árengedményre jogosít. Az ezer forintot kóstáló műanyag lapocska elfogadói között ott találjuk a Csemege Julius Meinel üzleteit, a Port csoporthoz tartozó cégek boltjait és áruházait, a Coop Tourist Utazási Iroda harmincnégy kirendeltségét. Az akciónak részese ezenkívül a Vállalkozók Országos Szövetsége és az Ipartestületek Országos Szövetsége is.

Vágó János, az MSZOSZ alelnöke elmondta, hogy ezzel a kártyakibocsátással kettős célt szeretnének elérni. Túl azon,

hogy rendezni óhajtsák tagnyilvántartásukat, anyagi segítséget igyekeznek nyújtani tagjaiknak. A GWC-kártya élelmes és tartós fogyasztási cikkek vásárlásakor egyaránt használható. Azt, azért Vágó is megemlítette: reméli, májustól már csak azzal kell foglalkoznia a szakszervezetnek, ami a feladata. Mint mondta, ez a mostani megegyezés fontos, bár nem az első lépés a szolgáltatásokat is nyújtó szakszervezet kialakítása érdekében. E kártya fölhasználható lesz akkor is, ha az oly régen tervezett szakszervezeti bank végre-valahára megkezdheti működését.

Az MSZOSZ alelnöke közölte, nem választási kortessfogásról van szó. Az MSZOSZ vezetőinek megállapodása szerint Nagy Sándor nevét épp ezért semmilyen módon nem kapcsolják ehhez az akcióhoz. Arra a kérdésre, hogy ha valaki holnap belép az MSZOSZ valamely tagszervezetébe, megillet-e a kártya előnye, Vágó János igennel válaszolt.

Hunyadi Erzsébet rajza

Az IPTT missziójának tájékoztató látogatása Budapesten

(Folytatás az 1. oldalról.)

a PDSZ országos titkára kapta meg a lehetőséget, hogy szívesen a PDSZ-ről, annak szervezetiéről és tevékenységéről. Az ismertetőt remélhetőleg megkönnyítette az előzetesen a PDSZ-ről elkészített angol és német nyelvű szervezeti ismeretető.

Az országos titkár eredeti mondanójától egy kicsit eltérve először pár gondolatot a szakszervezetek és a pártok közötti kapcsolatról szolt. Többek között hangsúlyozta: szakszervezetünk alakuló kongresszusán foglalmaztuk meg, hogy szakszervezetünk a pártoktól függetlenül, de nem politikamentesen fejt ki tevékenységét. Tagságunk figyelmét ráirányítjuk a pártok szociális érzékenységére. Véleményünk szerint az MSZOSZ-en belüli platformok létrejötte az az ellensúly lehet, amely az MSZOSZ-t, mint szövetséget megóvhajtja attól, hogy egyik vagy másik párttal kapcsolatban az egyenlő távolság megmaradjon. Mi abban vagyunk érdekeltek, hogy minél többen menjének el szavazni. Abban a postások nem tudnak partnerek lenni, hogy a pártlistákon induló szakszervezeti vezetők választási kampányát szakszervezeti pénzzel támogassuk. Az MSZOSZ szövetségi tanácsülésén kongresszusi határozatunknak, tagságunk véleményének megfelelően ebben a szellemben foglaltunk állást az adott napirend vitájában.

Természetesen abban az esetben változtatnunk kell álláspontunkon, ha ezekben a kérdésekben a postások véleménye, magatartása változni fog. Jelenlegi ismereteink szerint különböző pártplatformok tagjai között nincs postás szakszervezeti tag. Amennyiben az MSZOSZ a platformok segítségével meg tudja őrizni függetlenségét, úgy mi hosszú ideig az MSZOSZ tagjai maradunk.

A Postai Dolgozók Szakszervezetéről az országos titkár a tájékoztatójában többek között a következőket mondta: — szakszervezetünk a postások szakszervezete egyik jogutódjaként 1990. május 25—26-án alakult. Szakszervezetünk szervezetisége az aktív dolgozók között 71,8 százalékos. A szakszervezeti törvények, melyeket a parlament 1991-ben hozott, természetesen minket is érintettek, sújtottak. Mindezek ellenére 1991 nyarán a szabadságolási főszezonban mindössze 1 százalékkal csökkent taglétszámunk, a tagsági nyilatkozatok megerősítése során.

Szakszervezetünk megalakulásának éve rendkívül nehéz volt. A postások szakszervezetének 47 éves történetében 1990 októberében először került sor egynapos általános országos postás sztrájk meghirdetésére. Erre alig fél évvel megalakulásunk után került sor. A sztrájkot megelőző egyeztető tárgyalásokon végül is sikerült megegyeznünk és az év hátralévő részére további tíz százalékos bérfejlesztés valósult meg, a posta vállalat területén.

Az elmúlt négy esztendőben a béralku eredményeként sikerült elérni, hogy a postások átlagkereset növekedése mértéket tudott tartani az inflációval, sőt még egy picit azt meg is haladta. Új kollektív szerződésben tudtunk megállapodni 1991 áprilisában, szakszervezetünk történetében először. A múlt év decemberében komplett kol-

lektív szerződés tervezetetadtunk át a munkáltatónak.

Nekünk postásoknak rendkívüli jelentőséggel bírt a postatörvénnyel összefüggésben, a törvényelőkészítés folyamatának minden mozzanata. Sokáig tartotta magát az az elgondolás, hogy csak 2500 lakosú település esetén indokolt fix telepítésű postahivatal, illetve szolgáltatást létesíteni. Nagy örömmünkre a parlamentben az a változat kapta meg a többséget, melyet mi is szorgalmaztunk, mely szerint a 600 lakosú településeken már fix telepítésű hivatalt kell létrehozni és a szolgáltatásokat az igénybevevők részére biztosítani. Túl azon, hogy a másik változat elfogadása komoly foglalkoztatási gondot jelentett volna a vállalaton belül, sérült volna a demokrácia is, az alkotmány is, mely szerint minden állampolgárnak joga az információkhoz, a különböző szolgáltatásokhoz, így a postai szolgáltatásokhoz azonos vagy majdnem azonos eséllyel hozzájutni. A tavalyi esztendő kiemelkedő eseménye volt a TB. választások mellett, az üzemi tanácsok megválasztása. Szakszervezetünk a leadott szavazatok több mint 90 százalékát kapta meg, a vállalat területén alakult üzemi tanácsokban és a központi üzemi tanácsba kizárólag a mi szakszervezetünk képviselői kerültek be.

A Magyar Posta 1994. január 1-től részvénytársasági formában működik. A vállalat átalakítási tervét, mely a miniszter elé lett terjesztve, a Titkárok Országos Tanácsa véleményezte. Ez év elejétől a postából kivált, de postai alapítású hírlap-kereskedelmi részvénytársaságok, valamint a javító-szerelő kft. szakszervezeti tagsága kinyilvánította, hogy a postai dolgozók szakszervezetével együtt, azon belül, illetve szövetségben kívánnak együtt dolgozni továbbra is.

Az elmúlt hónap fontos eseménye volt, hogy a munkavállalók küldötteik útján a Posta Rt. felügyelő bizottságába képviselőket választhattak. A három hely közül kettőre szakszervezetünk tagjait sikerült bejuttatni. A harmadik helyre került szakember is birta a PDSZ szimpátiáját.

Szakszervezetünk iránti bizalom megnyilvánulásának egyértelmű jeleként értékeltük, hogy a legmagasabb szavazati aránnyal a PDSZ országos titkára került be a felügyelő bizottságba.

Mundruczó Kornél tájékoztójának végén még említett arról, hogy a többi hírközlési szakszervezethez hasonlóan jó kapcsolatokkal rendelkeznek a német, az osztrák, a norvég, a finn, a japán testvér szakszervezetekkel. A nemzetközi tevékenység nagy részét közösen végzik az ágazat többi szakszervezetével.

Végezetül az országos titkár bejelentette, hogy a Postai Dolgozók Szakszervezete saját jogon önálló szakmai szakszervezetként kéri felvételét az IPTT szervezetébe.

P. Bowyer főtítkárra afelől érdeklődött, hogy mennyire demokratikus a PDSZ működése.

Mundruczó Kornél válaszában elmondta, hogy a PDSZ alulról felfelé történő választások során jött létre. Már a bizalmi választásoknál is lehetőség volt a titkos választásra, az alapszervezeti választásoktól, azokat is beleértve, fölfelé pedig kötelező volt a tisztségviselők titkosan történő választása. A PDSZ országos titkárát az

alakuló kongresszus választotta meg titkos szavazással.

C. Persson elnök megköszönte a PDSZ országos titkárának tájékoztatóját és válaszait és bejelentette, hogy a Magyar Távközlési Szakszervezet kap lehetőséget a tájékoztatásra.

Péntek Petronellát, a MATÁSZ országos titkárát — bejegyzése miatt — felhatalmazással, Mészáros József képviselte, s aki tájékoztatójában négy téma köré csoportosította mondanivalóját, nevezetesen a Magyar Távközlési Dolgozók Szakszervezete, a Magyar Távközlési Rt., a távközlés privatizációja és a MATÁSZ nemzetközi kapcsolatai.

Megítélése szerint az alakuló kongresszuson, 1990 májusában a szakszervezet kettéválásának két távközlési szakszervezet létrejöttének alapvetően személyi okai voltak. A szétválás megtörténte után két év alatt a két szakszervezet egyesült.

— Úgy gondoljuk — fogalmazott a MATÁSZ képviselője —, hogy a partner, a MATÁSZ partnere ott van, ahol a döntési szint. A részvénytársaságot három hónap alatt privatizálták. A részvények 30,2 százalékát a Magyar COM birtokolja. A cégen belüli részesedés 50-50 százalékból oszlik meg a Deutsche Telecom és az Amitech között.

A szakszervezet kezdetől fogva támogatta a privatizációt, mely szakszervezeti magatartást lehet különösnek ítélni. „Megítélésük szerint a szükséges fejlesztést a távközlés területén külföldi tőke bevonása nélkül nem lehet megvalósítani.”

A szakszervezet támogatta a privatizációt azzal, hogy a folyamat minden lépéséről véleményt akart nyilvánítani. Ebben a folyamatban a MATÁV menedzsment és a szakszervezet között végig jó és korrekt volt az együttműködés. A dolgozói tulajdonlás kérdéskörében komoly viták vannak az Állami Vagyongkezelő Részvénytársasággal, mely a többségi részvények tulajdonosa (50 százalék + 1 részvény arányban) a fennmaradó 20 százalékból az elképzelések szerint még kárpótlásra és kisbefektetői részvényprogramra is kívánnak fordítani és még valamilyen arányú önkormányzati részesedéssel is kell számolni.

Az alkalmazotti tulajdonlásnál a szakszervezet nem tudja elfogadni a maradékvérvényesülését. A magyar Com 5—10 százalékos alkalmazotti részarányt is el tud képzelni. Az ÁV Rt. 3 százalékos alkalmazotti tulajdonlást tart jónak. A MATÁV Központi Üzemi Tanácsának felmérése összhangban van az ÁV Rt. százalékos mértékével. A MATÁSZ megítélése szerint a MATÁV menedzsmentje legalább ugyanilyen mértékű vásárlóerőt képvisel.

A MATÁSZ a hírközlési ágazat többi szakmai szakszervezetével együtt folytatja, döntő részben nemzetközi tevékenységét.

Mészáros József végezetül ismertette, hogy a MATÁSZ 1993 áprilisában kilépett a PHDSZSZ szervezetéből és így mint szakmai szakszervezet önállóan kéri felvételét az IPTT szervezetébe.

P. Bowyer főtítkárra közbevető kérdésében a PDSZ országos titkáráról megkérdezte, hogy a PDSZ milyen módon kéri felvételét az IPTT-be.

Mundruczó Kornél válaszában utalva tájékoztatójának be-

fejező részére, megismételte, hogy a PDSZ saját jogán kéri felvételét az IPTT-be.

Ezt követően a főtítkárra újabb kérdést tett fel, miszerint mi a helyzet a Műsorszóró Szakszervezettel és a frakcióval. A PDSZ országos titkára válaszában úgy fogalmazott, hogy a frakció tagsága elolvadt, mindössze 90-100 fő között mozog a tagdíjfizetés, a Műsorszóró Szakszervezet nevében pedig a jelen lévő országos titkár jogosult nyilatkozni.

Ezután C. Persson elnök a Magyar Műsorszórók Szakszervezete országos titkárának, Munka Bélának adta meg a szót.

Az országos titkár ismertette, hogy szakszervezetük 27 alapszervezetből áll, 800 aktív szakszervezeti taggal. Ez az 1700 fő foglalkoztatott arányában 47 százalékos szervezettséget jelent. Többek között elmondta, hogy a PHDSZSZ-nek nem fizetnek tagdíjat s egy úgynevezett eseti költségterítés formájában járulnak hozzá a szövetség működéséhez. A nyugdíjakkal és jogfenntartókkal együtt a szakszervezet állományának száma 1000 fő.

Az Antenna Hungária Rt.-t ez év végéig tervezik privatizálni. Több változat lehetséges, többek között elképzelhető az is, hogy az állami rádió és tévé sugárzását biztosító részt nem adják magánkézbe. Az országos titkár kitért arra is, hogy az új technológia egyes esetekben foglalkoztatási feszültségeket is magában hordott. Például a távfelügyeleti rendszer bevezetése kapcsán.

A tájékoztató ennél a résznél, az előzetes egyeztetések és megállapodások szellemétől eltérően, olyan területre és témákra tért át, melyek mind a konzultáció nemzetközi, mind hazai résztvevőiben egyre kellemetlenebb érzéseket keltett. Az előadó egy sajátos logika alapján szubjektív kitételektől sem mentesen próbált bemutatni egy helyzetet, mely mindenki előtt eddig ismert volt, beleértve az IPTT tisztségviselőit is. Nevezetesen azt a folyamatot, hogy miért kerültünk abba a helyzetbe, hogy az 1990. júliusi állapothoz képest, amikor is a PHDSZSZ-t alkotó szakszervezeteként kértük felvételünket, mint szövetséget felvenni az IPTT-be, most meg mind a PDSZ, mind a MATÁSZ önálló szakmai szakszervezetként kéri felvételét.

A nemzetközi kapcsolatokban szokatlan helyzetet az utolsóként szót kapó Lázár András megbízott elnök bölcsessége, politikai érzéke mentette meg. Az előtte szóló helyzetértékelésével nagyrészt egyetértve kifejtette, hogy minden szakmai szakszervezetnek, azok tagságának joga megfogalmazni igényeit, adott esetben önálló felvételi kérelmét a nemzetközi szövetségbe. Reményei szerint elérkezik majd az az idő, amikor a szakmai szövetségek iránt újra felerősödik az igény.

Végezetül támogatta a két szakmai szakszervezet önálló felvételi kérelmét az IPTT-be.

A Magyar Műsorszóró Dolgozók Szakszervezetének országos titkára, mint önálló szakmai szakszervezet felvételének kérdésében, érdektelenséget jelentett be, kijelentette, hogy továbbra is a PHDSZSZ-en belül értelmezve tudja elképzelni az IPTT-hez a csatlakozást.

A konzultáció befejező részében kérdésre válaszolva P. Bowyer főtítkárra elmondta, hogy az IPTT szervezetébe a tagor-

szágok szakszervezetei sokszí- nűen kapcsolódnak, s nyerték el felvételüket. Van ahol csak a szövetségnek, van ahol a postás és van olyan, ahol együtt tagjai a szövetségnek. Tud olyanról, például Angliában, ahol a postai és távközlési szakszervezet, amely külön-külön tagja az IPTT-nek, most egyesülni szeretne és ilyen formában kívánnak a nemzetközi szövetségben tevékenykedni.

A főtítkárra kitért arra is, hogy a hírközlési szakszervezeteknek a most hallott belső gondjait saját maguknak kell megoldaniuk, ebbe nem szólhat és nem is kíván beleszólni az IPTT.

Minden szakszervezet önme- ga döntse el, milyen formában kívánja felvételi kérelmét beadni az IPTT szervezetéhez.

C. Persson az IPTT elnöke zá- ró mondataiban értékesnek, rendkívül hasznosnak ítélte a konzultációt, kiemelte a tényszerű információkat, a korrekt tájékoztatásokat.

A delegáció itt-tartózkodásának további részében konzultációt folytattak a POFÉSZ tag-szervezeteinek vezetőivel és elnökével.

Örvendetes tény, hogy mind az MSZOSZ-hez tartozó hírközlési szakszervezetek, mind a POFÉSZ-t alkotó szervezetek

vezetői tartották magukat a megállapodáshoz, és egymás tevékenységét a másik távollétében nem érintették és nem minősítették.

A hírközlési szakszervezetek és ezen belül a Postai Dolgozók Szakszervezetének megbecsülését jelenti az a meghívás, melyet Kurt van Haaren, az IPTT alelnöke és a Német Postás Szakszervezet elnöke adott át Mundruczó Kornélnak, mely szerint a Német Postás Szakszervezet május 30—31-én két-napos demonstrációval egybekötött nagygyűlést szervez, a posta területén tervezett privatizációval szemben.

A nagygyűlésen Nyugat-Európából öt országból kértek előadót, a kelet-közép-európai országok közül egyedül a Postai Dolgozók Szakszervezetét és annak országos titkárát érte az a megtiszteltetés, hogy a nagygyűlésen előadást tartson.

Az elutazást megelőző záró megbeszélésen már egy kicsit kötetlenebb formában C. Persson, az IPTT elnöke úgy fogalmazott, hogy a magyar szakszervezetek önálló felvételi kérelmét a tapasztaltak, hallottak alapján támogatolag, egyetértésükkel fogják a végrehajto bizottság soros norvégiai ülése elé terjeszteni.

Meszlényi Ferenc

Beszélgetés C. van Haarennel

— Haaren úr, mi tulajdonképpen „rég” barátok vagyunk, hiszen már harmadszor találkozunk... —

— Igen, s amikor utoljára találkoztunk, befüccsolt a magnetofonja... —

— Majdnem jól emlékszik, de nem a magnó, hanem a magnószalag szakadt szét... Remélem, most semmilyen „szakadás” nem következik be. Kérdésem a következő: Ön szerint a PDSZ-nek mennyi esélye van az IPTT-be való felvételre? —

— Rossz a kérdés. Erre csak téves választ tudok adni. —

— Akkor kérem a téves választ... —

— A PDSZ felvétele a mai nappal egyáltalán nem vált könnyebbé? Azt hiszem, differenciálni kell olyan szakszervezetek között, melyek tagsággal, tagdíjbevételekkel rendelkeznek és kompetensek tárgyalni az üzemi szociálpolitika területén. Aki ilyen, az válik a nemzetközi szervezet tagjává. Önöknél létezik egy szövetségi probléma, de ez a belső magyar ügy. Nemzetközileg ezt a kérdést nem lehet megoldani. De erre mondanék egy angol példát. Angliában a postai, illetve távközlési szervezet különálló szervezet. Pillanatnyilag azon gondolkoznak, hogyan egyesüljenek. Németországban viszont egy szakszervezet van, s gondoljuk, ez hosszú távon is így lesz. A magyar szakszervezet — vagy szakszervezetekkel — kapcsolatban mi azt szeretnénk, ha azok tagunk vagy tagjaink lennének. Mi Európában mint egy nemzetközi szövetség nagy készséggel fogadjuk a belépni kívánó szervezeteket. Ugyanakkor értékeket képviselünk, ennek megvannak a maga mércéi, melyek lényege a demokratikus alapelvek. Ha ez nem így volna, már rég nem léteznénk. Megjegyzem, szervezetünk több mint 70 éves. Mi túlélünk a legkülönbözőbb diktatúrákat, többek között a náciizmust is, és tudjuk, mit jelent baloldalinak és szabadnak lenni. Mi baloldaliak és szabadok vagyunk. Nem szeretnénk dogmák közé szorulni és egy európai szövetséget szeretnénk egyre jobban erősíteni. A világ nagyon kicsivé vált. Ez Európára is vonatkozik. Valamikor azt mondtam, hogy az Egyesült Államok két és félszer akkora, mint Európa és 51 tagállama van. Nekünk alig több, mint 31. Tehát ismétlem, nagyon kicsik vagyunk. De éppen ezért nagyon el kell gondolkoznunk azon, hogyan tudunk közeledni egymáshoz. Ez türelmet, bizalmat követel, de ezt a bizalmat meg kell szervezni. Én, mint a német postai szakszervezet elnöke azt mondom: szeretnék bizalmat szavazni nektek. De ahhoz az kell, hogy ti is bizalommal forduljatok hozzánk. Ha kritikus szavunk van; ebből ne arra következtessetek, hogy kifogásaink vannak. Sőt, ellenkezőleg. Nagyon remélem, hogy a mostani látogatásunk tanulságos volt számotokra, és ebből van mit tanulnotok. Ezek után nektek kell annak előfeltételeit létrehozni, hogy mi egyáltalán tudjuk, hogy nekünk milyen kérvényekről kell döntenünk. Mi ezt helyettetek nem tudjuk megtenni. Szóval, ha ti konkrét javaslatokat tesztek, jó esélyeitek vannak a megértésre. Az viszont tény, hogy Európában különböző szakszervezetek valamikor szétváltak — különféle okok miatt — és most újra egyesülnek. Végezetül, köszönöm nektek a beszélgetést a pár kellemetlen hang ellenére is, és nektek és magunknak is sok sikert kívánok!

Mit lehet ehhez hozzátenni? Talán csak azt, hogy Haaren úr a beszélgetés végén tegeződésre váltott át, s ez természetesen is felfogható, hiszen már harmadszor találkoztunk... —

— Veégh —

Országjárás

Országjárás

Hol süt a nap?

Kedves cukkolásban van részem, Maróti László, a szegedi postaigazgatóság szakszervezeti titkárnak részéről, majdminden találkozásunkkor. Évődésének tárgya egy korábban megjelent riportom, melyben egy „korszakos” felfedezést tettem, nevezetesen azt, hogy: a nap keleten kél. S mi van délen? — kérdezte ő jó néhányszor. Háát mondjuk, Szeged — szoktam válaszolni úgy általában, hozzátéve, hogy az utóbbi években körülbelül tízszer fordultam elő ebben a számomra nagyon kedves városban, s legálább hatszor borig áztam. Mostani látogatásomkor viszont hét ágra sütött a nap, s ezt a tényt még az sem árnyékolta be, hogy

helyzet rosszabbodásakor csak a szakszervezet nyújthat mentőövet. Az esetleges jogi és egyéb vitákban például olyan szakmai tudást, melyet a dolgozók nyilvánvalóan nem ismerhetnek, lévén szerelők és nem jogászok.

S a dolognak itt van egy alapos tanulsága, mely rávilágít arra, amelyet már sok helyen tudnak és emlegetnek, mégpedig azt, hogy miben van a szakszervezet napjainkban elsődleges feladata, szerepe, s régen túl vagyunk az üdülőbeutalókat is adó, a *szakszervezetet szeretni kell elven*. Mostanában már sokkal többről van szó, s erre példa a szegedi eset is. Amely azzal a tanulsággal is szolgál, hogy az itt dolgozók

Volt egyszer egy...

Az előzmény 1990-ben az egységes Magyar Posta szétválását követően, az addig Szociális Hivatalként működő — a dolgozók szociális igényeit ellátó — intézmény 1993. június 1-jén Magyar Posta — Távközlési Szociális Ellátó Kft.-vé alakult, az utód vállalatok alapításával. Az egyszemélyes kft. kizárólagos tulajdonosa a Matáv Rt.

Mai neve Guest Szolgáltató és Idegenforgalmi Kft. Az ellátókör tehát bővült, többek között idegenforgalmi tevékenységgel és sok minden mással. Az alábbiakban erről olvashatnak.

Idegenforgalmi ajánlat

Házasság Velencében. Az ifjú pár és a násznép feldisznított gondolán érkezik a középkori városházára vagy a tetszés szerint kiválasztott templomba, hogy a szerelmesek örök hűségét esküdjének egymásnak. Az esküvő egy virágokkal feldisznított, fáklyákkal megvilágított, díszes történelmi palotában az ünnepi vacsorával folytatódik. A háttérből klasszikus élő zene szól, az étkezés befejeztével az ifjú pár nyitja meg a bált. Az ajánlattevő neve: *Guest Kft., Utazási Iroda*.

A fogadás

Göncz Árpád, a Magyar Köztársaság elnöke adta, a Belügy-minisztérium Duna Palotájában. A kormányfőrség feltételei szigorúak voltak, a rendezvény kezdete előtt három órával egy légy sem tehette be a lábát a helyszínre. A hideg vacsora négy órával a kezdés előtt az épület udvarán várakozott. Saját hűtőköcsiben, saját pincérekkel. A szállító neve: *Guest Kft.*

A cégvezető

Innen az ötvenen, divatosan szőrös, jó fellépésű fiatalember. Kávéval, ásványvízzel kínálta. Az utóbbinál maradtunk. És belemérülünk a számok meg az üzlet világába. A kft. az első évben az összes tulajdonos megelégedésére veszteséget termelt. Azért, mert szabott árrakkal dolgozni emelkedő alapanyag-, energia- és bérköltségek mellett ez ugye törvényszerű volt. Mellesleg csak azoknak szolgálhatott a cég, akik a három tulajdonos alkalmazásában álltak. A következmény világos és várható volt: a tulajdonosok a management egy részét fölmentették, és kerestek egy agilis vezetőt. *Dr. Badacsonyi György* ügyvezető igazgatóvá való kinevezése után három hónappal megszüntették a kft.-nek járó postai kedvezményeket. Addig ingyen volt a levél, a telefon. Abban az évben vezették be, hogy a szociális juttatások, például az üdülőbeutaló beleszámit a jövedelembé, így adóköteles. Az emberek inkább nem mentek üdülni, mert év végén a gatyájukat is ráfizették volna. Az üdülők kongtak az ürességtől, és vitték a pénzt. A kft. három tulajdonosa háromféleképpen képzelte el a szociálpolitikát. Más étkezési hozzájárulás járt a postásnak, más a Matávosnak és megint más a Műsorszóró Vállalat dolgozójának.

A kiút

A Guest Szolgáltató és Idegenforgalmi Kft. ma már teljesen üzleti alapokon nyugvó vállalkozás. A konyhákát bérbeadták; meghozzá azoknak, akik eddig is ott dolgoztak. És ha saját zsebre megy a játék, akkor

ugye nem nőnek nagyon az árak, hiszen, ha nincs vendég, nincs bevétel. Bevezették a bonrendszert, s három cég dolgozó az étkezési hozzájárulást tetszésük szerint költhetik el. Természetessé vált az a la carte, azaz az étlap szerinti választék. Kinyitottak az éttermek, tehát az utcáról is be lehet menni, már oda, amelyik nem távközlési üzemben van. A konyhákban dolgozók számát csökkentették. A létszámcsoökkentés — mai szakkifejezéssel élve a karcsúsítás — a kft. egészére kiterjedt. *1990-ben nyolcszáz ember dolgozott a cégnél, ebből a központban kétszázan. Ma háromszáz alkalmazott van, és a központ létszáma negyvenre csökkent.* Az üdülők ma is üdülők. Csakhogy a szobák egy részét — főszékonban is — eladják. Külföldieknek, csoportoknak. Gyakorlatilag szállodaként működnek, szállodai szolgáltatásokkal.

A kényszer

Az üdülők szobáit el kell adni. Az utazási irodák 12-18 százalékot kértek azért, hogy árulják a szálláshelyeket. Ez az út járhatatlan volt, hiszen a megnövekedett árat a vendég már nem volt hajlandó kifizetni. Kényszerből kezdtek foglalkozni idegenforgalmi tevékenységgel. *Ma már gyönyörű katalógus hirdeti az utakat, a kül- és belöldi üdülési lehetőségeket.* Olcsót és drágát egyaránt. Olcsó alatt nem feltétlenül hazait, drága alatt nem feltétlenül külföldit kell érteni. Hiszen egy hét Rovnijban már 11 500 Ft-ért kapható, míg a sömjénmihályfai Berzsényi Kastélyszállóban egy hét 13 600 Ft-ba kerül. A Guest vette fel először a kapcsolatot horvátországi szálláshelyekkel, így érthető, hogy ma is igen kedvező ajánlatokat kapnak, és igen kedvező ajánlatokat adnak. Ha az árakat nézzük, a hasonló utazási irodák árainál a Guest olcsóbb lehetőségeket kínál. Utaztatnak szakmai csoportokat Londonba, előszezonban német vendégeket fogadnak a Balatonon.

Az ötletek

Hogy egy cég jól működjön, ahhoz jó ötletek kellenek. Nos ezekből itt nincs hiány. A cukrászüzemben ipari tanulók dolgoznak, kiemelt ösztöndíjjal. A diáknak jó a magas ösztöndíj, a kft.-nek jó, hogy ennyi pénzért dolgozik a diák. Ellentétben más helyekkel, itt az ipari tanulók ugyanis nem az udvart söpri. Nemi rizikó van a dologban, mert ha itt elrontanak valamit, az nagyon sokba kerül. *De hát valamit — valamiért.* Öt és fél millió forintba kerül az a hűtőköcsi, amelyet saját terveik alapján építettek. A fogalmazás kissé félreérthető — a járgány ugyanis annak kerül ennyibe, aki ma meg akarja venni.

A Guest mindössze két és fél milliót fizetett érte, s a gyártó, hogy úgy mondjam: *elorozt az ötletet.*

Az ernyő

Mostanában sok reklámernyőt kapok. Szépek és kevésbé szépek, jók meg rosszak, vegyesen. Van jó néhány, amelyet az ember szégyell az utcán kinyitni, mert minek reklámozzak én egy antipatikus céget. Még azt hinnék, tetszik. A Guest ügyvezető igazgatójától a beszélgetés végén szerkesztő kollégámmal együtt egy-egy ernyőt kaptunk. Rajta a felirat: *Guest Kft.*

Azt hiszem, ha esik az eső, bátran kinyithatom az utcán.

Takács András

Mentsük meg, amíg nem késő!

Hasonló címmel nyílt kiállítás 1994. április 16-án Kismaroson az Express Rt., Dunakanyar üdülőfalujában lévő szálloda halljában *Tusnádi Csaba Károly* fotóiból és az általa összegyűjtött kisvasutakra vonatkozó írásos dokumentumokból. A kiállításhoz szorosan kapcsolódik az a rendezvénysorozat, melyet a Magyar Közlekedési Közművelődésért Alapítvány, a Börzsönyi Gyermekvasút Alapítvány és a Magyar Vasútmodellezők és Vasútbarátok Országos Egyesülete szervezett Kismarosra és Királyrétre a börzsönyi erdei vasút bemutatására és megmentésére.

A szombati kirándulás, mely Budapestről indult és végcélja a Királyrért, egy a kisvasutak megmentéséért folytatandó kirándulás, és rendezvénysorozat első „állomása” volt.

Mind a kiállítás, mind az elhangzott előadások érdeklően mutatták be azt a gazdasági (olcsóbb és biztonságosabb a szállítás a meglévő pályákon, mint az országutakon autóbusszal), környezetvédelmi (nem szennyezi a levegőt oly nagymértékben, mint a gépjármű), emberi (hangulatos vidékeken karnyújtásnyira a természet) vonatkozású előnyeit, melyet gyakran szem elől tévesztene a gyorsaságot kedvelők.

Napjainkban még körülbelül 500 km pályán 23 kisvasút működése lenne lehetséges, de a lenne szó azért szerepel, mert jelenleg 3 kisvasút üzemeltetése szünetel — a pálya még üzemképes ugyan, de a kimenetel, a nagybörzsönyi és a szobi

kisvasúton nem közlekedik szerelvénnyel.

Menetrend szerint az alábbi nyomvonalakon közlekednek kisvasutak: Alsómelléken, Balatonfenyvesen, Bugacon, Csömödéren, Felsőpárkányon, Gemencen, Gyöngyösön, Debrecenben, Kaszópusztán, Kismaroson, Lentin, Lillafüreden, Mestegynyön, Nagycenken, Nyíregyházán, Pálházán, Pécsen, Széchenyi-hegyen (budapesti gyermekvasút), Szilvásváradon, Tiszakécskén.

A kismarosi kiállításon külön-külön tablón, fényképekkel, útvonaljelzéssel, és menetrenddel mutatták be ezeket a még üzemelő kisvasutakat, mintegy kedvet csinálva a kiállítás látogatóinak a többi kisvasút megtekintésére is. Tusnádi Csaba Károly gyönyörű fotói e hónap végéig megtekinthetők Kismaroson az Express táborban. Áprilistól októberig pedig a kisvasút kismarosi állomási jegy-pénztárban a kisvasutakat bemutató képeslapok kaphatók, melyeket kívánságra emlékbélyegzéssel látnak el. A bélyegző felirata „A Magyar Közlekedési Közművelődésért Alapítvány — Börzsönyi Erdei Vasút — Kismaros 1994 áprilistól októberig”.

A kisvasutak megmentése érdekében a korábbiakban már említett két alapítvány és az egyesület, 1994. június 11-én a Gyöngyösi Mátra Vasút megmentésére is okom lehetett volna, ahol a kismarosihoz hasonlóan első napi és fedélzeti, illetve emlékbélyegzés lesz.

Rákóczi Margit

Korkép — kórkép

Előre nem látott esemény miatt váratlanul módosítani kell egy korábban megbeszélt, pontosított családi-rokoni látogatást. Hétvége lévén a postahivatal zárva van, mint annyiszor máskor a segélykérőn való telefonkapcsolat-tartás az egyetlen lehetőség most is.

Budapesttől alig 40 kilométernyire lévő közel nyolcezer lakosú nagyközségünkönk kísérlem meg a fővárosi — saját otthoni telefonnal rendelkező — rokонт elérni. A hosszúra nyúló település központjában található 1-es számú viselő postahivatal előtti fülkébe lépek; tekerem az inductorkart, felemelem a kagylót, ... hallózik ... szüntelenül az ügykeletes központ válaszára, kapcsolatteremtésére várva ... Teszem ezt tiszszor-hússzor a vagy negyedóránnyi kísérletezés folytán ki tudja hányszor is — eredménytelenül. A készülék alig hallhatóan serceg, bűg. *Működik, él a vonal, csak éppen a túloldallig, a vonalvégig nem jut el a hangom, nem jelentkezik az ügykeletes központ telefonos kassaszonya.*

Hasztalan kísérletezésem feladva irány a nagyközség 2-es számú postahivatala, annak is az utcai telefonfülkéje. Kurbitékerés, „hallózás”, vagy negyedóránnyi kísérletezés itt is — az előzőhöz hasonlóan eredménytelenül. Végképp lemondva a kapcsolatteremtésről dohogva indulok hazafelé, s arra gondolok; *miként is fogok magyarázkodni, mentegetőzni a*

látogatás nem várt bonyodalmait tisztázandó, amire a néhány mondatos telefonbeszélgetés szolgált volna.

Meg arra is — s ez már köztudományság, hogy ennél fontosabb, „életbevágóbb” hívásra, beszélgetésre is okom lehetett volna, s lehet éppen másoknak, akár most és itt! Közkhelyszerűen a történésekkel sorolva; súlyosnak mondható rosszullét-bal eset következtében az orvosi ügyelet elérése (Isten ne adj haláleseti bejelentés, rendőrség, tűzoltósági kapcsolatteremtések esetében, s hadd ne soroljam a példákat, amikor is nélkülözhetetlenül fontos lehet a gyors, azonnali telefonálási lehetőség, segélyhívás, segélykérés).

Nos, az egyetlen sikertelennek mondható példát említve persze nem szeretnék általánosítani. Már csak azért sem, mert korábban még ha körülmenyesen, hosszú várakozással is, de sikerült a telefonos kapcsolat, a beszélgetés megteremtése. S tudom azt is: *telefonia dolgában igen kedvező a változás.* Központi fejlesztés, lakossági hozzájárulás — áldozatvállalás jóvoltából mind többen jutnak vonalhoz, készülékhez, kapcsolódhatnak be a távításba, ígéretek a jövő tervei ...

És mégis; az én példám, esetem is a jelen valóságához tartozik, nagyon is jellemző ma még. Korkép — kórkép! 1994 tavaszán, Magyarországról ...

— J. I. —

Gyimesiné dr. Etsedy Sarolta igazgatónő pár nappal korábbi jelentkezéseimkor közölte: nem tud fogadni, bokros teendői miatt. Így aztán még egy jó ideig homályban marad, hogy miként és hogyan kíván tevékenykedni a Magyar Posta Rt. felüleglyő bizottságának tagjaként. Téma azért akadt Szegeden, ez pedig az igazgatóságtól leválasztott járműjavító, új nevén: a *Posta Auto Szeged Kft.* helyzete.

*

Van egy ismerősöm, aki azt állítja, ha egy alapvetően megfelelő körülmények között dolgozó autójavító nem tud életben maradni, az jobb, ha azonnal elássa magát, bezárja műhelyét és elmegy kapálni. Hogy ebben mennyi az igazság, még véletlenül sem szeretnék állást foglalni, de egyet biztos tudok. Az pedig az, hogyha valakinek elveszik az életterét, s egykori gépjárműveiket javításra beadó partnerei, üzletfelei a csőd és a teljes bizonytalanság partjain szédelegnek, akkor az nehezen tud optimistán gondolkodni, tervezni és biztos jövőt ígérni dolgozóinak. A posta a jelek szerint ezzel sem kívánt foglalkozni, s lőn a január 1-jétől kft., — ami egyébként országos történelmes és nem szegedi specialitás — pályázat útján elnyert vezetője pedig *Kovács István* mérnök. Kovács úr egyébként nem amatőr a szakmában, mert korábban a közlekedési kényerádó gazda kebelében ügyködött, de hogy optimista vagy talán inkább bátor, vagy mind a kettő, az bizonyos. S bizonyos jelek szerint okos és főleg nem tekinti magát egyedüli üdvöztőnek. Ügyszólván első teendője az volt, hogy *Mészáros János*, szb-titkár társaságában autóbábaült, s alaposan megtekintette új birodalmát, mely Szegeden kívül *Békéscsabán, Kiskunhalason és Kecskeméten* is egy-egy javítóüzemtel jelent. Az előbbi optimizmusról beszéltem, az említett látogatás aztán alapos teherpróba volt eme szép emberi alaptermészetnek, mert amit láttam, az sok jóval csöppet sem kecsesgett. Különösen Kecskeméten nem, amely a szegedi impozáns méretű, viszonylag jól felszerelttel szemben, kicsi és elavult. A másik kettő pedig ...? Hát nem a világszínvonal, de még elmegy ... Kovács úr tehát beleavagott, s egy évre bizalmat is kapott, bár ez az egy év igen kevésnek tűnik ahhoz, hogy igazándiból bizonyítani lehessen.

Nyilván ezt érezték meg a dolgozók is, akik közül korábban már többen kiléptek, illetve be sem léptek a szakszervezetbe, s a kft.-alakulás előtti alig 30-as csoport egyszerre 80 személyes lett. Nem véletlenül, mert úgy találták, hogy a mostani elég bizonytalan

már nem postai alkalmazottak, mégis a PDSZ-t választották, s mielőtt postai státusuk megszűnt volna — jó pár forintot megtakarított az igazgatóság, mert nem emelt bért. Annak ellenére, hogy az országos emeléstől még a „nagy család” tagjai voltak. Később elismerték, hogy igazuk van, *de pénzt egy fityinget sem kaptak.* Furcsa szemlélet ... Igaz sok jót elve nem várhattak, mert az utóbbi három évben még műszaki jellegű fejlesztésre sem áldozott az igazgatóság pénzt. Ezért aztán a minden ízében korszerű és nagy alapterületű szegedi javító nem rendelkezik például fényezésrészleggel, holott ez igen csak szükségeltetne. Teljesen véletlenül tudom, hogy egy ilyen fényezőkonténer 1 millió forint — viszonylag tehát nem drága — s megtérülése sem évtizedek kérdése. De ezt már *Balogh Attila* művezetőnek mondtam el, kivel Mészáros János szb-titkár után szintén beszélgettem.

Előjáróban ő is a postától való távozás gondjait emlegette, hozzátéve azt is, hogy miután az épületegyesítés a posta birtokában maradt, ő csak bérnök és a bérleti díj olyan irtalmatlanul magas, mintha ellenségnek adták volna ki. Ők pedig még véletlenül sem azok, már csak azért sem, mert ha postai gépkocsikat javítanak, ezt jóval alacsonyabb tarifával számlázzák, mintha idegen cégnek végeznék. Egy adat csak: egy idegen ügyvezetett haszonjármű — kisteherautó — javításának rezszi órábára keleti típusnál 500 forint + áfa, nyugatinál 600 forint + áfa. Ugyanez egy postai IFA-nál 385 forint + áfa, illetve Mercedesnél, vagy Fiatnál 440 forint + áfa. Szemlére felkészítés esetén 10 százalékkal még kevesebb ... Mármint a postai gépkocsi, az idegen nem ...

Mellesleg itt jegyezte meg *Balogh Attila*, hogy mennyivel okosabb lett volna országosan csak Fiatokat rendszeresíteni, mert véleménye szerint sokkal praktikusabb lett volna ez a típus, de hát ez az ő véleménye.

Persze ezen lehet vitatkozni. S hogy mit hoz a jövő a sok bizonytalansági tényező mellett? Terv az azért van, például egy autótöbölt nyitása az Autóker bevonásával, esetleg a nagyon jó árfekvésű — viszonylag olcsó — IZS kisteherautók árusítása, vagy műszaki vizsgáztatás, melynek minden személyi és tárgyi feltétele megvan. *Lépni gyorsan kell, mert az idő sürget, s egyhamar lejár a „próbaév”.*

Akkor pedig süthet a nap hét ágra, ettől a Posta Auto Szeged Kft. dolgozói legfeljebb leégnének. Ezt pedig végképp nem szeretnék.

Reméljük más sem.

— Veégh —

Országjárás

Hiányból tisztelet

Ez a történet azzal kezdődött, hogy nyári lakhelyemen, Tordas községben kézbesítő „Postás Pannika” — jellemző, hogy az asszonynevét nem is tudom, a foglalkozása helyettesítette a családnevét —, átment a lakóhelyére dolgozni, ahonnan nyugdíjba ment a kolléganője. Helyette egy Attila nevű fiatalember jött, akit egyik napról a másikra dobtak be a mélyvízbe, és azonnal kiderült: *milyen tökéletes munkát végzett Pannika*. Hiányát éreztük, és azonnal elkezdtük szomszédolás közben tisztelni. No nem mintha előzően bármi kifogásunk lett volna ellene vagy a munkája ellen, de annyira természetes volt, hogy semmi kifogásunk nincs, hogy elfelejtettük érte tisztelni. Az egyik ilyen panasz-áradatot felsoroló szomszédolásból hazatérve jöttem rá, hogy a téli lakóhelyemen — a fővárosi Lágymányoson — kézbesítő Csaba és Péter kiváló munkáját sem néztem addig kellő tisztelettel, noha ők nyaranta minden postámat utánam küldik. Ráadásul még a vezetőknévüket sem tudom — nekik sem.

Mulasztásaim pótlására elhatároztam, hogy írok róluk. *Pratz Péter volt éppen a soros kézbesítő a területen, előbb vele beszélgettem.*

— Huszonkét éve, érettségi után jöttem a postához. Édesanyám és a feleségem is postás volt. Két gyermekünk van, még nem tudom, hogy ők követnek-e bennünket. Nagyon élvezem a kézbesítést, mert szabad vagyok, magam osztom be a munkámat, és nem kell zárt helyen ülni. A lábam ugyan bántja, egyszer már műtötték is, de csak az a baj, hogy egyre jobban fáradunk. Vagy két éve annyira sok lett a kivinni való, hogy addig egy ládába tették az autóbába a zsákot, most már létesíteni kellett a területen második ládát is. Rengeteg cég küld reklámt, prospektust, csomagküldő kereskedelmi árjegyzékeket. Némelyik a kilós súlyt is meghaladja. Ezek miatt annyi időt vesz el a kézbesítés, hogy kevesebbet tudunk foglalkozni az emberekkel. Különösen nyugdíj átadásánál igénylik, hogy ne az ajtóban, hanem a lakásban leülve, kényelmesen vehessék át. Közben beszélgetünk. A területünkön sok a nyugdíjas, három hétig tart a kézbesítés. Nyáron a telektulajdonosok is hazajönnek a nyugdíjért, akkor a kertetéről beszélgetünk. Magokat is kapok tőlük. Sokszor tanácsokat kérnek. Csabával tíz éve járunk ide, sok emberrel összeleplegtünk, és ezért szinte fáj, hogy a sok munka miatt nincs elég idő beszélgetni. Nem a főnökökhöz múlik, ők nagyon segítőkészek, de hát ami a 112-es postára érkezik, és a mi járatunkba tartozik, azt ki kell vinni.

— *Valaha egy kézbesítő járt, most miért járnak ketten?*

— Ez egy régi intézkedés, mert előfordult, hogy valaki sikasztott, és a következő pénzből vitte ki annak, akinek a pénzét eltette. Az akkori főnökök úgy vélték, hogy a havi váltással ezt a veszélyt meg lehet előzni.

— *De hát ez az intézkedés minden kézbesítőről eleve feltételezi a szikkasztási hajlamot!* — Így van, és ez nagyon bántó, de úgy látszik, senkinek sem jut eszébe megváltoztatni. A mi gyakorlatunk éppen fordított: *igyekezzünk segíteni a nehezen mozgó betegeknek, időseknek még abban is, hogy feladjuk a levelüket vagy kifizetjük a telefonszámlájukat.* Van olyan, akinek előbb kifizetem, és utána adja ide a pénzt.

Oláh Csaba a másik járatból jött át.

— Igen. 16 évesen kerültem ide édesanyám barátnőjének a javaslatára. Ennek már 33 éve. A feleségemet is itt ismertem meg, ő most a felvételi osztály vezetője. *Sajnos, ez a posta már nem az a posta, mint amikor én kezdtem.* Jó kollektíva volt, az idős postások szerették a lakosokat, a mostani fiatalok már csak csinálják a munkájukat. Ehhez sajnos, hozzájárul a mai gyakorlat is, mert aki kézbesítőnek jelentkezik, azt azonnal kiküldik a járatba, és csak akkor mehetnek iskolára, ha beváltak. *De hát honnan tudják, hogy mi a dolguk, ha nem tanítják meg rá őket?* Manapság pláne olyan nagy a felelősség, olyan sokféle dologra kell figyelni, ha nem akar az ember hibát elkövetni, hogy még minket is nagyon leköt. A kezdő pedig megijed, hamar belezavarodik, és elmenekül, vagy sok hibát elkövet, jönnek a reklamációk, és elküldik. Annyi a munkánk, hogy nem marad időnk a lakosokra. Például az idős nénikre, akikre senki rá nem nyitja az ajtót, csak mi csengetünk be, csak velünk beszélhetnek. Mi voltunk a családok barátja, mindent elmondtak nekünk, de most rohannunk kell. A vállalkozások olyan súlyos küldeményeket is a postán adják fel, amiket az erre a célra alakult kihordó cégekre is bízhatnának. Mi szeretnénk megmaradni a családok bizalmas barátjának.

— *Nem lehet a járatok nagyságát csökkenteni?*

— Nem, mert így is kevés a kézbesítő, és akik jönnek, elmennek, mert megriadnak a sok munkától.

Megérdeklődtem, és valóban riasztóak az adatok.

Hajdan egy kézbesítő naponta kivitt 100 levelet, most

600-at, ajánlott küldeményt 10-et, most 30-at, 2-3 utalványt, most 65-öt, A/4-es méretű küldeményt alig akadt, most átlagosan 180 darab akaszkodik a kézbesítő vállára, és ehhez adódik 2-3 ezer reklám, és emiatt 60-67 kilót is el kell cipelnie.

Nem vagyok postás szakember, csak — mint kiderült — szerencsés címzett, aki barátjának vallhatja a kézbesítőket, de a szervezéshez értek, ezért fel kell tennem a kérdést a válaszra illetékeseknek:

Nem lenne ésszerűbb a nehéz küldeményeket motorizált szolgáltató részleggel kézbesíteni? Ez a tendencia nyilvánvalóan rohamosan növekszik, mert egyre több cég egyre több reklámt küldet. Svájcban ezt úgy oldották meg, hogy körzetekre osztották a területeket, és egy-egy körzetbe egy megbízotthoz szállítják ki az összes reklámt, prospektust, katalógust egyszer egy héten. A körzeti megbízott dobja be a címzett küldeményeket, a nem címzettek pedig azoknak, akikről tudják, hogy a téma iránt érdeklődnek. A megbízottat kiképezik reklámszakemberre, aki a hozzá tartozó körzet lakosainak bővebb információt, árubemutatókat is tud adni-tartani. Ez mindenkinek jó, mert a postás azzal foglalkozhat, ami a feladata, a lakókra nem zúdítanak számukra érdektelen reklámt, a reklámozó cégek pedig csak annyi nyomtatványt készíttetnek, amennyit a siker reményében a körzeti megbízottak igényelnek.

Ennek a rendszernek a bevezetése bizonyára jó üzlet lenne a postának, külön szolgáltatásként is, de az igazi nyeresége a hagyományos kézbesítés megbízhatóságából eredne, mert lehet, hogy a kézbesítők és a címzettek barátsága nem könyvelhető, de ha a kézbesítők, hordárokból ismét a családok barátai lehetnek, az olyan érték, ami szerves része a jó társadalmi közérzetnek. Ezt arról is tudom, hogy Tordason, Attila belerakott a munkájába, és azóta nem kell aggódnom, hogy megkapok-e minden újságot, levelet, és kihozza-e a példányonként rendelt folyóiratokat. Most már őt is van okom tisztelni.

Bozsik Valéria

KERESSE, OLVASSA!

Itt a tavasz, és a tavasszal együtt a TermészetBÚVÁR száma! Mi mással is foglalkozhatna a természetkedvelők népszerű, színes magazinja, mint ezzel az oly nagyon várt évszakkal.

Az Útravaló megismertet a fakadó rügyek világával, a virágok beporzásának titkaival, rányitja szemünket hazánk zsendülő tájaira.

Bepillanthat az olvasó az állatvilág tavaszi párválasztásának játékosan komoly misztériumába, és ellátogathat a Szekszárdi-dombság alig ismert tájaira.

Aki külföldre vágyik, annak pedig maradandó olvasói élményt nyújt írásban és képekben a napsütötte, titokzatos Tunézia.

A valóságtól nem, de Földünk felszínétől elszakadva követi a lap a műholdas távérzékelés új útját.

A biohobby, a búvárokodás, a színes virágkalendárium és a közkedvelt, most a nagy fákopáncsot bemutató poszter teszi teljessé a TermészetBÚVÁR tartalmában is friss és érdekes tavaszi számát.

Országjárás

Azt írta az újság...

„Postai áremelés után.

A Magyar Posta akkor és úgy emeli az árakat, ahogy akarja. Megteheti, mert ebben az országban árat emelni mindenkinek szabad; a minőség nem fontos, csak a nyereség! A posta szolgáltatását senki sem ellenőrzi? Ma ugyanolyan gyatrán kézbesítik a 19 forintos levelet, mint 3-5 évvel ezelőtt az olcsóbbat. Bár akkoriban a küldemény 3-4 nap alatt azért eljutott a címzetthez. Ma egy levél 4-5 napig is vánszorog 250 kilométeres körzetben. No és az expressz kézbesítés? Legutóbb 47 forintot fizettem azért, hogy a levelem legalább három nap alatt eljusson a szüleimhez. Valamikor az »expresszszolgáltatás egy-két napot jelentett«.

Nos, ennyi, eddig a cégünket elmarasztaló olvasói levél. — Szó, ami szó, jól megkaptuk a magunkét — olvashatta, olvashatja az egész ország! Szíven ütött a néhány soros summás megállapítás, s az újságot összehajtván rögvést arra gondol-

tam, de jó is lenne az elmarasztaló sorokat író kedves olvasót meghívni egy munkahelyi látogatásra. Győződjön meg személyesen arról, milyen irdatlanul nagy munkát, egymásra épülő, összehangolt feladatot — fegyelmezett munkavégzést! — is jelent a postai szolgáltatás biztosítása nap mint nap.

A személyes találkozás, látogatás hiányában — a „mundér becsülete” védelmében is — sok mindenről lehetne kellene szólni lapunkon keresztül üzenve is. Elmondva azt, hogy az éppen „soros”, szükségszerű áremelés ellenére is, szerencsére van munkánk bőven, soha nem látott kihívást jelent számunkra például a gombamód szaporodó csomagküldő szolgálat, s hogy milyen „retortóziót” von maga után egy-egy nemtörődöm vagy éppen vétlen hiba, dolgozói mulasztás. Elmondva például azt, hogy *igenis napi feladatot jelent számkunkra a postai szolgáltatás javítása, bővítése — a jobb lakossági, közületi kiszolgálás.*

Bizonyítványunkat magyarázandó folytathatnám — folytathatnánk — a sort hosszasan még. Tiszteletben tartva az említett újságban megjelenő kritikai észrevételt is, azért bizvást hisszük; a sokféle postai szolgáltatással élő lakosságunk túlnyomó többsége mégiscsak elégedett a munkánkkal. S ezért — bár, olykor jól jönne néhány elismerő sor is — nem várunk külön elismerést, köszönetet. Végül is így van ez rendjén, a tisztességesen végzett munka a természetes.

Igaz is, munkánkat illetően persze, hogy vannak hibáink, teljes hibátlanságot — bár mindent elkövetünk azok csökkentéséért —, felelősen a jövőben sem ígérhetünk. Ezzel, s ebben egyetértünk.

De a túlságosan ködösítő-általánosító, az egészet minősítő, valójában szélsőséget jelentő olvasói levéllel azonban nem tudunk azonosulni, egyetérteni.

Jandó István

Az örökifjú postatörténész

Dr. Kamódy Miklós miskolci postatörténész és a postás szakma ihletett kutatója — s erre büszkék vagyunk —, lapunkban frásaival rendszeresen jelentkező barátunk. Nemrégiben a rádió miskolci munkatársának nyilatkozott, melyet a Petőfi rádió Hajnali Kalendáriuma is átvett.

A következőkben ezt a riportot olvashatják, azzal a megjegyzéssel, hogy a továbbiakban is ilyen tevékeny életet kívánunk a 75 éven túl is aktív és derűs dr. Kamódy Miklósnak.

1994. március 28., (hétfő)

A mikrofonnál **Perjes Klára**: — Irigylésre és tiszteletre méltó az az ember, aki az egész életét föl tudja tenni egy dologra. Dr. Kamódy Miklós 1938-tól végigjárta a postai ranglétra valamennyi lépcsőjét. Az elmúlt 40 évben a kutatás mellett doktorált, jogot végzett, 1976-ban ment nyugdíjba. Azóta is munkatársa a Posta- és Bélyegmúzeumnak. A rengeteg érdekeségből, persze most csak egyet-egy tud kiemelni és elmondani **Debnár Gyulán**ak, de már ez is mutatja mennyire gazdag életútja az övé.

Dr. K. M.: — Úgy van a kutatásnál, az ember olyan dolgokat talál, amire nem számít. Az 1527-es év az a Magyar Posta történetében egy évforduló, a Habsburg Posta akkor került át hozzánk Magyarországra, és a Taxis család egyik tagja **Taxis Mátyás**, a **Taxis Antal** bécsi postamesternek a fia, akinek volt postai kezelési gyakorlata, az lett Magyarországnak az első ilyen megbízott postamestere. Pozsonyban székel, egyúttal pozsonyi postamester is volt, rábízták a magyarországi postahálózatnak a kiépítését. 1541-ben történt Buda elfoglalása, a török szétszakította az országot három részre. Az első része az megmaradt Királyi Magyarországnak, és a középső rész a töröké volt és Erdély önállósult. Ez már az 1500-as évek második fele. Na, most a Királyi Magyarország területén, ahol a Királyi Posta, tehát Ferdi-

nánd királynak a postahálózata működött, ez föltáratlan volt. Erre vonatkozóan találtam nagyon érdekes anyagot, a Református Ráday Levéltárban. A Jerney-gyűjteményben, mégpedig az 1550–60-as évekből származó nyugták, elismervények, utasítások, útielszámolások és egyéb más postára, posta működésére vonatkozó dokumentumok. Ezeket annak idején kiselejtezték, mint talán nem korszakalkotó vagy igen nagy jelentőségű, országos jelentőségű irat. És egy Jerney nevezetű tudományos munkatársa a Levéltárnak, megmentette. Hogy hogy nem, a későbbiek során — a részleteit nem ismerem — **Benda Kálmán** professzor úrtól, kedves barátomtól hallottam — Jerney megmentette ezeket az anyagokat, és bekerült a Ráday Levéltárba. Na, most innen tudunk dolgokat fölmutatni, amely a posta működésére; a Taxis család működésére, majd aztán 1619-től a Párd család tevékenységére. Például a Párd családnak 16 leszármazottja volt, vagy rokonsága volt, akik különböző postahelyeken postamesteri tisztséget viseltek. Tehát a királyi megbízatás alapján, mint állami alkalmazottak látták el a postamesterséget.

D. Gy.: — Ebből a kordokumentumból derült ki az is, hogy Erdélyben nem voltak postamesterek?

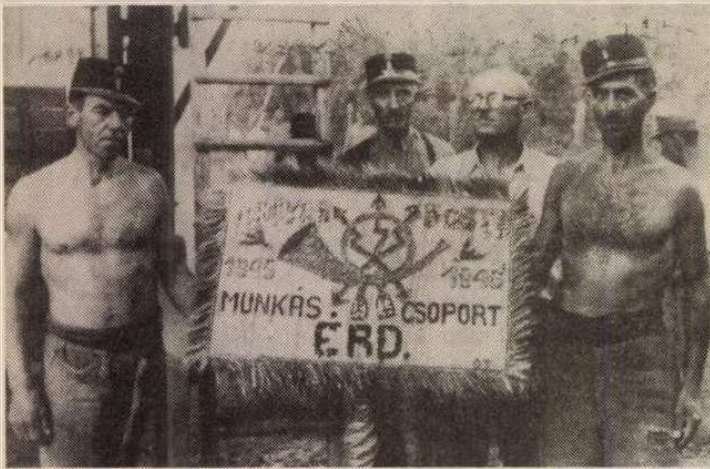
Dr. K. M.: — Erdély nagyon érdekes módon oldotta meg a postahálózatát. 1542. decem-

ber 22-én a tordai országgyűlésen a három nemzet létrehozta az Erdélyi Fejedelemséget és itt a régi futárintézmény megmaradt. Tehát a Taxis-postának a rendszerű működése, az állomásról állomásra folyó postaszállítás itt megszűnt és helyette egy olyan hálózatot hoztak létre, amely a lakosságra közterhént hárult. Na most, az tudvalevő, hogy Erdélyben minden nemes, 10 házhely után egy-egy jól felszerelt lovas embert állított ki, és azt készenlétben kellett tartani, hogyha a helytartó **Fráter György** vagy a másodhelytartó sürgősen valamit küldött. Így indult meg aztán az önálló fejedelmi postahálózat, amely teljesen arra a hálózatra épült, amely jellemezte az Árpád-kori kormányzatnak a postai ellátását. A Habsburg-postával kapcsolatban volt, azt ismerték az erdélyiek, igénybe is vették, azonban teljesen külön működtek, postamesterségeik, nem voltak, hanem a királyi, illetve fejedelmi udvar udvartartása működtette a postákat és azok a megfélelő jelvényrel a nyakukban vitték a fejedelmi utasításokat egyik helyről a másik helyre. Az a postai terjesztési mód megmaradt 1691-ig, mikor a Lipót-féle diploma aztán átvette az egész erdélyi postahálózatot úgy, mint a magyar postahálózat egyébként működött.

D. Gy.: — Munkássága révén rengeteg adat, illetve irat, oklevél és postatörténeti kordokumentum került napvilágra.

Dr. K. M.: — 1985-ben jelent meg Észak-Magyarország hírközlésének története, ebben az Árpádoktól kezdve napjainkig végigvezettem területünknek a postáját. Nemcsak Miskolc, hanem Észak-Magyarország és a felvidéki rész is belefoglaltott.

A postásfalu

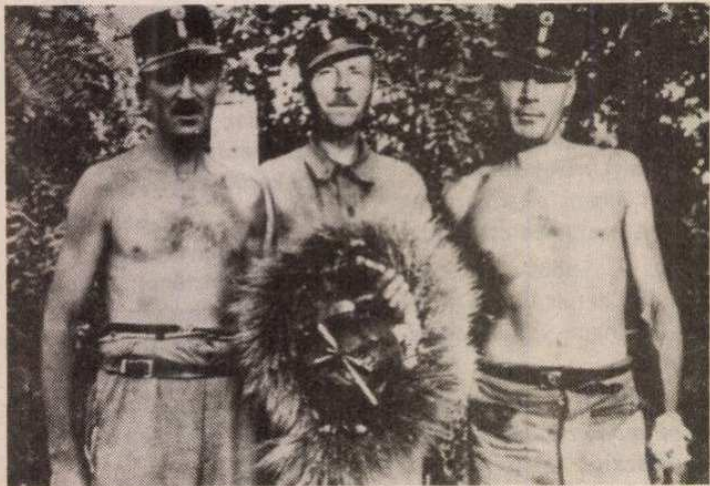
Érdet, a hajdani Hamzsabé-
get 1978. december 31. — vá-
rossá nyilvánítása — előtt
gyakran nevezték a legnagyobb
magyar falunak. 1945 előtt pe-
dig a „Postásfalu” megíté-
selével látta el a köztudat.

Most és itt, a mai Postáste-
lepként ismert városrész kezde-
ti éveiről szeretnék mesélni.

1931-ben a postai lapokban
megjelent egy hirdetés arról,
hogy Érdre milyen kedvező fel-
tétel mellett, 36 évi részletre
lehet telket vásárolni. Ez a há-
roméves részletfizetési lehetősé-
g és az, hogy szombat—vá-
sárnap ingyen buszjáratot indí-
tottak Érdre, több postás csa-
lád fantáziáját megmozgatta,
és a budapestiek közül sokan
választották az Érdre költözést.

1937-ben „A Posta” című la-
pban egy nagyobb cikk keret-
ben foglalkoztak az érdi postás
teleppel. A parcellázás és a vá-
sárlás eredményeiről a követ-
kezőket írta: „az érdi Horthy
Miklós Ligetváros parcelláin
szemet-szívet gyönyörködte-
tően sorakoznak egymás mellé
— ma még kissé elszórtan, te-
lepszerűen — a postások házai.
Maga a telep rendezettebb és
fejlettebb bármely környéken
fekvő parcellázásnál. A kimért
utcák szélét izléses házak, csi-
nos villák szegélyezik, a főváros
kényelméhez szokott új telepe-
sek igényét strandfürdő és vil-
lanyvilágítás szolgálja. Valósá-
gos nyaralás, üdülés az érdi
postás telepen való lakás! A kies
vidék, az egészséges, pormentes
levegő, az egyesü-
leti színház, strandfürdő, a viruló
kertek, a gyümölcs súlya alatt
roskadozó fák és a pompás vil-
lák kézzelfoghatóvá teszik azt a
lelkese-
dést, amellyel a telep
fejlesztését munkálja az egyesü-
let elnöksége.”

Ez az egyesület, amelyről itt
olvashattunk, nem más, mint
„A m. kir. posta személyzeté-
nek Horthy Miklós Ligetváros
Egyesülete”, mely egyesület
1930-ban alakult azzal a céllal,
hogy „a m. kir. posta tényleges
és nyugállományú alkalmazott-
jait házhelyhez juttassa, az
egyesület tagjait családi házak
építésében támogassa, s általá-
ban olyan tevékenységet fej-
tessen ki, amellyel a tagok anyagi
és erkölcsi boldogulását előse-
gíti. Az egyesület kitűzött cél-
jainak megvalósítása érdeké-

A bélyegújdonságok árusítása a posta nyereséges vállalkozása

Magyarországon a kiegyezés után nyílt lehetőség önálló bé-
lyegkiadásra. Az első példányok megjelenése egybeesett a Ma-
gyar Postásigazgatás 1871. május 1-jén történt megalakulásával.
Így, az addig, közös használatú osztrák bélyegeket felváltották az
Állami Nyomdában készült könyomású és réznyomású levél- és
hírlapbélyegek. A posták — a magyar posta is — hamar felismer-
ték, hogy a bélyegeknél, a bérmentesítésen kívül használati érté-
ke is van. Ez utóbbi a polgárok gyűjtőszenvédelmének tulajdoní-
tható. A bélyeggyűjtés ugyanis egybeesik az egyes országok bé-
lyegkibocsátásának kezdeti éveivel.

A kérdés önként adódik: a
magyar postabélyegek hogyan
felelnek meg ennek a kettős kö-
vetelménynek? Erről beszélget-
tünk a szakértővel, *Jakab Györgyné*, a vezérigazgató-
ság posta- és bélyegosztály ve-
zetőjével.

— Ha valaki belelapoz a ma-
gyar bélyegek évről évre ki-
adásra kerülő katalógusába,
nyomon követheti a bélyegki-
adás fejlődését. A magyar bé-
lyegek ugyanis nemcsak a kor
— az adott rendszerek — igé-
nyeit viselik magukon, hanem a
tervezők, a grafikusok és a
nyomdászok kézjegyeit, s hadd
tegyem még hozzá: a gyűjtők
igényeit is. Az első évtizedek-
ben a bélyegeken a történelem
volt a főszereplő. De forgalom-
ba kerültek vallási, technikai,
sőt sporttemájú bélyegek is. Az
első sportsor például 1925-ben
jelent meg.

— Sokat változott a bélye-
gek technikája, nyomdai előál-
lítása is — folytatta *Jakab Györgyné*. — A könyv és a ré-
znyomású bélyegeket a mély-
nyomásúak váltották fel. S ami-
kor az Állami Nyomda mellett a
Pénzjegynyomda is belépett a
bélyegkésztésbe, úgynevezett
metszetekkel színesedett a pa-
letta.

— A múltból ugorjunk a má-
ba. Mit jelent a postának a bé-
lyegkiadás? Nyereséges vagy
vesztéses?

— Nyereséges. Ez különö-
sen azokra a bélyegekre érten-
dő, amelyeket a gyűjtők vásá-
rolnak a postától, akár közvetle-
nül, akár a bélyeggyűjtő szövetsé-
g közvetítésével.

— Úgy tudom, ennek is sze-
repe van a példányszámok ala-
kulásában. Legalábbis erre
utalnak a hetvenes években
több mint félmillió példányban
forgalomba került motívumso-
rok, nem beszélve az enyvezet-
len pecsételt ívekről és a vágott
bélyegekről.

— Nyilvánvaló, ez is közre-
járt. Ez ellen a magyar bé-
lyeggyűjtők is felemelték szá-
vukat. Érthető módon anyagi-
lag sem győzték a sokféle ki-
adás beszerzését.

— S ha nem védelek, a nem-
zetközi megítélés sem volt ked-
vező.

— Így igaz. A bélyeggyűjtők
nemzetközi szervezetei és az is-
mert európai katalógusszer-
kesztők etikátlan váddal illették
a magyar postát és a harmadik
világ országaihoz kezdték a bé-
lyegkiadást hasonlítani. Közben
a Nemzetközi Postaszervezet,
az UPU is kiadott egy etikai kó-
dexet, amit mind a kiadásnál,
mind az értékesítésnél igye-
szünk betartani. Csökkent a
példányszám, megtörtént a vá-
gott kiadások és az enyvezet-
len, használt ívek kiadásának a
beszüntetése.

— Ezt a bevételkiesést sike-
rült valamivel pótolni?

— Megvan rá a lehetőség.

— Említene példát is?

— A posta a bélyegpiacon
közel ötven magyar bélyegke-
reskedővel tart fenn üzleti kap-
csolatot. Korábban csak egyet-
len ilyen cég volt, a monopól-
helyzetet élvező Filatéliai Vállá-
lat. A kereskedőkkel szerződés-
es kapcsolatban állunk. Az ő
megrendeléseik, vásárlásaik je-
lentik a bevételek jelentős ré-
szét. Kilencvenkettő óta a szer-
vezett gyűjtők is megvásárol-
hatják a postán a megjelenő új-
donságokat. Közel háromszáz
hivatalt jelöltünk ki ilyen célból.
Ennek azonban az a feltétele,
hogy a bélyeggyűjtő körök, klu-
bok jelentsék be igényüket. Ha
ezt megteszik, az újdonságot
névértéken, garántáltan meg-
kapják. A két év tapasztalatai
alapján örömmel mondhatom,
hogy a belföldi gyűjtői vásárlás
nem csökkent. Ez biztató a jö-
vőre nézve. Annál is inkább,
mert a MABÉOSZ továbbra is
gondoskodik a körök újdonság-
igényeinek a kielégítéséről.

— Az etikai kódex megjele-
nése óta mi határozza meg a ki-
bocsátandó bélyegújdonságok
példányszámát?

— Ennek három összetevője
van: a postaforgalom igénye, a
gyűjtői és a kereskedői igény.

— Hogyan, milyen elvek sze-
rint történik a témaválasztás?
A gyűjtő, a vásárló szempontjá-
ból ez sem mellékes.

— A hazai és a nemzetközi
jeles évfordulók, események,
különböző rendezvények, kong-
resszusokon kívül más bélyeg-
kibocsátó országok terveit, mo-
tívumait is figyelemmel kísé-
rjük. Évente általában százöt-
ven—kétszáz javaslat érkezik.

Ebből kell azt a húsz-huszonöt
témát kiválasztani.

— Ezt ki, illetve kik döntik el?

— Létezik egy témakijelölő
bizottság, melyben a posta
szakemberei mellett van törté-
nész, esztéta, bélyegkereskedő,
gyűjtő, újságíró és a postát
felügyelő minisztérium képvisé-
lője. Az általuk javasolt bé-
lyegkiadási tervet a miniszter
hagyja jóvá. A többi a Posta Rt.
feladata. Változatlanul két
nyomdával — Állami Nyomda,
Pénzjegynyomda — dolgozta-
tunk.

— El kell ismerni, hogy a két
nyomdából kikerülő bélyegek
többsége esztétikailag szép, de
ezek mellett minden évben ki-
kerül egy-egy darab vagy soro-
zat, amely igénytelen szürkesé-
gével nem nyeri meg a gyűjtők
tetszését. Mi ennek az oka?

— Ennek több összetevője is
lehet. Sok múlik a grafikuson,
kevesebb a nyomdán. Mondok
egy példát. Az elmúlt években
megjelent négy értékű, barlan-
gok sora kiviteli vázlatán éltek a
színek. A bélyegméretre történt
lekicsinyítés után pedig össze-
mosódtak.

— Egy utolsó kérdés: egy
évben mit hoz a posta „konyhá-
jára” a bélyegújdonság-kibo-
csátás?

— Az évi ezer forint névérté-
ket figyelembe véve, kifejezet-
ten a gyűjtői filatelisták értékesí-
tés negyven-ötven millió forint
tisztá nyereséget eredményez,
ennek sokszorosa a bérmente-
sítésből származó bevétel.

— Tekintélyes összeg.

— Még nagyobb is lehetne,
ha a postákon jobban törődne-
nek az újdonságok árusításával,
a gyűjtők, a vásárlók kiszolgálá-
sával.

Visi Ferenc

A kerek labda varázsa

Vetélkedő a labdarúgó-vb-k történetéből

Az idei nyár kétségkívül egyik
legrangosabb sporteseménye
az Amerikai Egyesült Államok-
ban sorra kerülő XV. labdarú-
gó-világ bajnokság küzdelemso-
rozata lesz.

A világbajnokság a futball
legnagyobb ünnepe. A magyar
csapat — a selejtezők eredmé-
nyének ismeretében — sajnos
ezúttal sem képviselteti magát
e jelentős eseményen. Így a vil-
ágbajnokság idején izgalomtól
mentesen, fotelünkben, karos-
székünkben hátradölvé, nyu-
godtan figyelhetjük a fejlemé-
nyeket, gyönyörködhetünk e
méltán népszerű játék minden
szépségében, varázában.

A felharsanó első bírói sip-
szót megelőzően — hogy ver-
senylázunkat megfelelően fel-
készítsük a nagy eseményre —
egy kis játékra hívjuk a sport-
szerető érdeklődőket, labdarú-
gást kedvelőket, hogy eldönt-
sék, ki tud a legtöbbet a vilá-
gbajnokságok eddigi történeté-
ből, eseményéből.

Játékunk — a futball szabá-
lyainak megfelelően — két fél-
időből, azaz két selejtező fordú-
lóból áll. Az egyes selejtező for-
dulókban — a TOTÓ játéknak
megfelelően — 13+1 kérdés
hangzik el.

Ezt követi majd hosszabbí-
tás, vagyis a döntő, ahova a két
forduló összesített eredménye
alapján a hat legjobb versenyző
jut.

A selejtező mindkét forduló-
jának kérdéseit e lapszámunk-
ban közöljük. Az első forduló
kérdéseire válaszukat legké-
sőbb május 6-ig, a második for-
duló megfigyeltését május 13-ig
várjuk címünkre:

**Postás Művelődési Köz-
pont**
Budapest 1373. Postafiók
601.

A megfigyeltésekre írják rá: A
kerek labda varázsa.

A döntőre 1994 júniusában
kerül sor a Postás Művelődési
Központ Disztermében.

6. Melyik vb-n szerepelt
először a brazilok híres
világklasszis játékosa,
Pelé, a fekete gyöngy-
szem?
7. Hosszú időn át 16 csapa-
tos volt a vb-döntő me-
zőnye. Melyik mundiólt
rendezték először 24
csapat részvételével?
8. Oda-visszavágó alapon
vb-selejtezőt játszott a

szőr világbajnoki dön-
tőt?

Az II. forduló kérdései

1. Hány ország válogatottja
osztott az eddigi 14 vi-
lág bajnoki aranyérmén?
2. Ki volt a legutóbbi labda-
rúgó-világbajnokság gól-
királya?
3. Ki volt az első, aki vb-
győztes csapat játékosá-
ként, majd edzőjeként is
szerepelt?
4. Melyik világbajnokságon
dőlt el az első a cso-
portgyőztesek körmér-
kőzésével?
5. Melyik vb-n született a
legjobb gól? Szám sze-
rent hány?
6. A vb-k történetében
hány alkalommal volt
hosszabbítás a döntő
mérkőzésen?
7. Ez a mérkőzés sokáig
emlékezetes marad azok
számára, akik végigizgul-
ták. Schumacher egy-
szerűen „legázolta” a ki-
törő Battistont, aki még
hónapok múlva sem tu-
dott játszani. Melyik vb-
nek, melyik mérkőzésé
volt ez?
8. Hány világbajnokságon
nem vett részt a magyar
csapat?
9. Volt-e magyar játékos vi-
lág bajnokságon gólki-
rály?
10. Ki volt az a játékos, aki a
legjobb lött góllal lett
gólkirály? Melyik vb-n
született a rekord?
11. Melyik ország váloga-
tottja volt a vb-n leg-
többször ezüstérmes?
12. Melyik vb óta játszanak
a csapatok a FIFA Világ-
kupáért?
13. Melyik ország váloga-
tottja rúgta vb-mérkőzé-
sken a legtöbb gólt?
- 13+1. Mikor volt az első „mini
vb”, a Mundialito, és ki
nyerte?

Az I. forduló kérdései

1. Hol és milyen alkalom-
ból rendezték az első hi-
vatalos világbajnoksá-
got?
2. Mikor vett részt Magyar-
ország először labdarú-
gó-vb-n?
3. Hány ország vett részt
az I. labdarúgó-világ baj-
nokságon, közülük hány
volt európai?
4. Ki vezette a labdarúgó-
világbajnokságok törté-
netének első döntőjét,
aki mellesleg 10 000 dol-
láros életbiztosítást kö-
tött?
5. Hogy hívják és milyen
nemzetiségű az a labda-
rúgó, aki a világon egye-
dülállóként 5 vb-döntő
küzdelmeiben vett részt?

magyar csapat 1934-ben
a bolgárok ellen. Mennyi
volt az eredmény?

9. Balszerencsés mérkőzé-
sen veszítettünk, a mie-
ink biztos helyzetek so-
rát hagyták ki. Tichy
bombaszabadrúgása
után ugyan a kapufáról a
gólvonalon túlra pattant
a labda, de a játékvezető
nem ítelt gólt. Melyik
vb-n, ki ellen játszottuk
ezt a mérkőzést, és ki
volt a játékvezető?
10. Az 1982-es vb-n szüle-
tett az eddigi legmagas-
abb számszerű ered-
mény. Ki érte el, ki ellen
és mi volt az eredmény?
11. Melyik országba került
végleg a Rimet-kupa?
12. Melyik vb döntőjétől
fosztott meg bennünket
az emlékezetes mar-
seille-i kudarc, amit az-
óta is — némi túlzással
— labdarúgásunk Mohá-
csának neveznek?
13. Hány alkalommal ját-
szott vb-döntőt a ma-
gyar válogatott és mi-
lyen eredménnyel?
- 13+1. Melyik ország váloga-
tottja játszott legtöbb-

EMLÉKEZÉS (2.)

Az irányító Homolya ellenőr kezembe adta a táviratokat kézbesítésre, sorba és számozva. Izgulva olvastam az elsőt: Anker köz. Nem tudom, hogy merre van az Anker köz. Mélyről nagyot lélegeztem, s a tekintetem felemelkedett. Homolya ellenőr ráérzett a tudatlanságomra és hangosan útbá igazított. „A Király utca elején balra az első.” Megköszöntem, s aztán siettem kifelé.

A Károly körúton az utcai óra tizedet mutatott. S mert a közlekedési lámpa zöldet jelzett, iparkodtam át a másik oldalra. Menet közben a Vilmos császár út felé tekintettem, s jobb oldalt láttam egy keskeny utcát, és arra mentem. Csakhamar láttam a táblát és olvastam: *Anker köz.* Megnyugodtam. S nagyot lélegeztem. És jó kedvvel lépegettem az első címelyre...

A többi utcát tudtam, legtöbbször azt is, hogy a házak számai merre folytatódnak. Ezért gond nélkül kézbesítettem a táviratokat.

A Vasvári Pál utcában jártam, mikor a közeli Teréz templomban harangoztak. A munkámmal elégedett voltam. S magamban mondtam is: Tíz óra-
kor kezdtem a kézbesítést, s lám két óra alatt tizenhat táviratot kézbe adtam...

Mentem a Király utcában, s olvastam a következő távirat címszót: *Gutman Jenő, Király utca negyvennyolc, cipőüzlet.* A Gutman név ismerős volt, s képeletben magam előtt láttam a sovány, magas — falubeli volt — szomszédunkat... Ezerkilencszáznegyvenben úgy tavasz idején a faluból elköltözték. Azt tudtam, hogy Budapestre. De hogy melyik kerületbe, azt nem. S kezemben a távirattal benyitottam a cipőüzlet ajtaján. És a látomástól megtorpantam. Az ismerős Gutman Jenő nézett rám, a kezét magasra emelte és mosolyogva hangosan üdvözölt. „Szervusz, Janika. Örülök, hogy látlak. Nahát! Postás vagy Budapestben?” Szorította a kezem és tágra nyílt szemmel sokáig nézett, s mert a tekintetünk igazán ölelkezett, eszembe jutott gyermekkorom legszomorúbb napja... Testemet a hidegség borzongatta, és a látásom homályos lett. S mert Gutman Jenő bontotta a táviratot, elkészöntem tőle. Már az ajtónál voltam, mikor Gutman hangosan azt mondta:

„Janika, miért sietsz? Nekem igazán jó érzés, hogy látjuk egymást. Üdvözlöm a szüleidet! Majd amikor erre jársz, gyere be...”

Becsuktam az ajtót, s a járdára léptem. Nagyot lélegeztem, és mentem a Nagymező utca felé. Lépegettem, s közben hazagondoltam. Majd a telefonfülké mellett megálltam, tekintetem lábam elé a betonra esett és emlékeztem arra a kegyetlen napra: Az utcán a házunk előtt labdázunk a szomszéd fiúkkal. Szaladgáltunk, s rúgtuk és dobtuk a labdát. És egyszerre nagyon szomjas lettem. Azonnal siettem be a házunkba. S mert a konyhában nem találtam a poharam, mentem a szobába. Édesanyám létrán állt és takarította a szekrények tetejét. Nem szóltam neki. A sámlin láttam egy fehér bögrét és azt a kezembe vettem és ittam belőle... A nyelés után a torkomban kegyetlen fájdalmat éreztem. Leejtettem a bögrét, és ordítva rohantam kifelé. A teraszon összeestem, hörögtem és folyt belőlem a lúgkőves nyál... Csakhamar édesanyám mellém térdelt, fogta a kezem és segítségért kiabált...

És nemsokára a kert felől Gutman Jenő — szomszéd — szaladt hozzánk, és neki édesanyám zokogva elmondta a tragédiát.

A Gutman szomszéd azonnal intézkedett: lepedőbe a mellére kötve biciklin vitt engem az orvoshoz. S a Szporni doktor súlyosnak látta a balesetemet, és azonnal hívta a mentőket. És azok a Székesfehérvári Szent György Kórházba szállítottak. Aztán ott hat hónapig gyógyítottak... Ötéves voltam...

Oktatás (Rák Béla rajza)

Érces férfihang szólt: „Posztás úr, merre van a Valerő utca?” Tekintetem felemelkedett. Idős bajszos férfi állt előttem. S mondtam neki: a másik oldalon — kezemmel mutattam —, a harmadik utca.

Az bölintett, és hangosan köszönt.

Beszéd közben az emlékezés elhagyta a lelkem. Nagyot lélegeztem, s a tekintetem a cipőüzletre emeltem, néztem s azt gondoltam: mikor a Király utca terérvárosi házaiba kézbesítek, akkor bemegyek a Gutman Jenőhöz, és tisztelettel köszönök neki, s ha kérdez válaszolok. Megérdemli, hogy üdvözlöjme! Mert ha akkor nem jön át hozzánk, ki tudja, hogy ma hol vagyok...

A testemben — most már — hullámozott a nyugalom. Majd kinyitottam a táskát, volt még benne egy távirat, azt a kezembe vettem és olvastam a címszót. S mert a következő házba szólt, ezt a járását mindjárt be is fejeztem.

Aztán lépegettem a Nagymező utca felé. Ha a templom közelébe jártam, bementem: gyönyörködtem a belső szépségeiben és elmondtam egy imát. A Teréz-templomban először voltam. Ballagtam az első pad-sorig. Ott megálltam és tágra nyílt szemmel néztem a fényes oltárt...

Jó érzéssel sóhajtottam és továbbnéztem. Sokáig néztem...

Azóta sokszor eszembe jutott: tudat alatt réreztem? Lehet. Mert két év múlva negyvennégy december tizenhatodikán a Teréz-templom oltára előtt mondtam ki az örök hűséget.

P. Kovács János

**Ismert tény: az infrast-
ruktúra fejlesztése dolgá-
ban hallatlanul nagy lema-
radást kell pótolniuk — be-
hozniuk — főként vidéki te-
lepüléseinknek. A még oly
jelentős kedvező változá-
sok mellett is különösen a
telefonellátást javítandó
sok a tennivaló; gyors vál-
tozást remélve a telefonfej-
lesztés reményében, vonal-
hoz-, készülékhez jutás lá-
zában ég szinte az egész or-
szág...**

Van település, mint a Pest megyei Maglód, ahol irigylésre méltóan rövid idő alatt oldották meg a nagy feladatot, s jutott crossbar-telefonhoz a közel nyolcezer lakosú község, s környezetének kilenc más települést jelentő mintegy százezer lakosú térség.

— Mi hát a siker titka? — kérdeztük *Bezzegh Istvánt*, Maglód nagyközség polgármesterét, tudván, hogy e nagy vállalkozás fő kezdeményezője, szervezője e település, s személy szerint ő maga volt.

— Nos, mielőtt a kérdésre válaszolnék, hadd mondjam el, az éppenhogy elégségesnek mondható villamos energián, vidéket jelentő jó levegőn kívül, valójában „semmin” sem volt. A rendszerváltozás hozta lehetőségekkel, önkormányzati hozzáállásunkkal, lakossági anyagi áldozatvállalással értünk el sok mindent a településfejlesztésben. Egyenlő eredményünk a szomszédos községekkel való összefogás szép példájának értékelhető... Az utóbbi néhány évben bővítettük vízműhálózatunkat, egészségügyi központot alakítottunk ki, megépült a vezetékes gáz, feltételeit tekintve biztonságosnak mondható személtérakó hely került kialakításra Maglódon, hogy csak a legfontosabb eredményeinkről szóljak dióhéjban.

— S immár megvalósult a telefonfejlesztés is...

— A telefonellátást, annak technikai minőségét, számszerűségét említve elképesztő volt a lemaradásunk, mindez alig több mint húsz kilométernyire a fővárostól... Természetes volt tehát, hogy e fejlesztésről sem mondhattunk le, lakosságunk szorítását is érezve nem üheltünk „sültgalamb-várás” módjára. *Écsér, Maglód, Gyömrő, Vecsés, Üllő, Péteri* községek összefogva szándéknyilatkozatban rögzítették a telefonfejlesztés vállalását. E közösség idő-

közben újabb négy településsel bővült.

* * *

— Az elhatározástól a megvalósulásig alig több mint két év telt el csupán...

— Pedig hát, nem kis feladatról volt szó, annyi bizonyos. Nos, röviden: a lakossági tájékoztatást, önkormányzati összefogást — műszaki, jogi, pénzügyi feltételek tisztázását — követően a fejlesztést a *MA-TÁV dolgozta ki*, s a vele kötött szerződés-kötést követően vette kezdetét a gyakorlati munka. Az úgynevezett, „önkormányzati modellt” választva a pályázatot a svéd Ericsson cég nyerte el, minőségi munkát végezve az ő nevéhez fűződik a nagy összegű beruházás-fejlesztés vállalt határidő előtti megvalósítása.

— Honnan, hogyan sikerült „előteremtteni” e beruházáshoz szükséges pénzügyi összeget?

— A fejlesztés pénzügyi részét illetően — s ez fontos — igen kedvező feltételekkel sikerült szerződést kötnünk. Az önkormányzat pénzét mellett elismerően kell szólni a tíz település lakosságának anyagi áldozatvállalásáról, hasonlóképpen a munkát végző Ericsson cég kedvező feltételű, berendezések vásárlására fordítandó hitelnyújtásáról is.

— Mennyibe került a lakosság egységenkénti hozzájárulási összege?

— Negyvenötezer forintba, amely összeget természetesen „több lépcsőben” kellett befizetni lakosságunknak, s ehhez kedvező kamatozású OTP-hitelt is fel lehetett venni. Am az igazsághoz tartozik: a telefonhoz jutás valós „bekerülési” költségét jelentő 20 ezer forint-

ból háromezer forintot máris visszakaptak a befizetők, s a maradék 25 ezer forint is kamatos kamatokkal együtt, jó öt éven belül kerül majd visszafizetésre. Az egyszerűség kedvéért; az egységenkénti lakossági hozzájárulás összege a mi esetünkben tizenhátezer forintot jelent valójában, de a közületi telefonok ennél többbe kerültek.

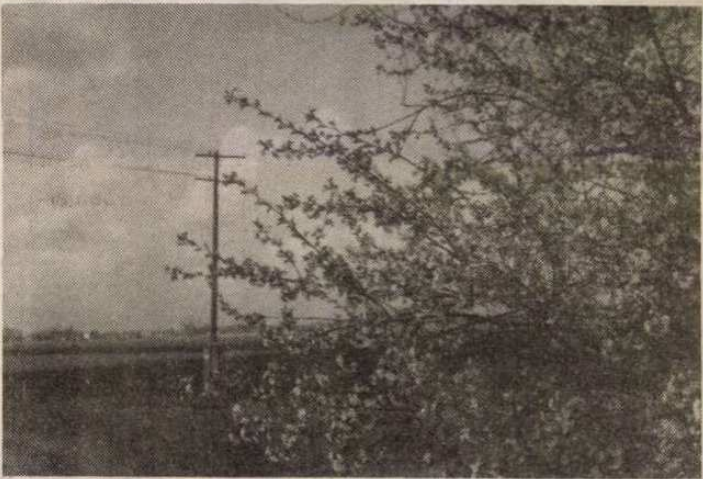
— E térségbeli fejlesztés jövőtőlából milyen módon hányan jutottak telefonhoz?

— *Maglódon megközelítőleg ezren*, de a tíz települést jelentő térségben — amelynek 29-es a körzetszáma — úgy nyolcezerre tehető a közületi — zömében magánelfizetői tábor... Újabb bekötésekkel sokan mások is a legkorszerűbb technikát, hangminőséget jelentő telefonhoz jutnak ezután is, amely vonalhálózat-kapacitása 120 százalékosra méretezett — minden igényt kielégít hosszú időre...

* * *

Sikertörténetről, majdhogynem csodaszámba menő példáról szoltunk. A telefonfejlesztést vállalva — tudjuk persze —, vannak kevésbé sikeres, éppen hogy csődbe jutott szerveződések, vállalkozások is szép számban. Az iménti példánál maradva; hogy az csodaszámba menő kivétel lenne valójában?... Nos, az utóbbi hónapok „felgyorsult eseményeit” fejlesztés-elképzeléseit, a realitásokon alapuló szerveződések, vállalkozásokat látva, ismerve a telefonhoz jutás nem csodaszámba menő esemény — hisszük! —, természetesnek mondható történés lesz csupán.

Jandó István

Ki a magyar? Ki hol számít magyarnak? Mert az az erdélyi íróbarátom, aki néhány évvel ezelőtt áttelepült, hosszú, keserves töprengés és kilátás után Magyarországra, odahaza, a románok szemében nem magyar volt, hanem „bozgor”. Hazátlan. Micsoda láttató erővel mesélte, hogy nem engedheti meg kicsi unokájának, hogy ne magyar iskolába járjon, s hogyha beszélni akar az utcán magyarul, ne kelljen szégyellnie magyarságát.

— *Olyan hazában akarok élni, ahol természetes, hogy én is, az unokám is magyar.*

Áttelepült a feleségével, nem túl jó helyre, egy alföldi városba. Csakhamar utánajött a lánya és a veje, s a család szeme fénye, a kicsi Réka. Végre együtt lettek. Úgy, ahogy megálmodta. Hogy közben mindent feláldozott, hogy azóta egyetlen könyve sem jelent meg, kiesett az irodalom áramköréből, úgy gondolta, mégis jól cselekedett, hiszen végre magyarok lettek a magyarok között. S Réka száján olyan szépen zengenek az erdélyi ízek, arra még büszke is volt a nagypapa. Lám, az unokája, dehogyis hagyja veszni az anyanyelv ékesen, szépen szóló szavait. Még rá is játszott az erdélyi szavak más-ságára. Hadd csodálkozzanak csak az alföldi magyarok.

De bizony hamarosan ők csodálkoztak, amikor Réka keserves sirással jött haza az iskolából.

— Mi történt veled, drágaságom? — vallatta a nagypapa.

— *Ezek itt csúfolnak engem...* — szípogeta Réka.

— Hiszen csak a tudatlanok csúfolódnak, ugyan, ne vedd a szívedre, drágám...

— De ezek azt mondják nekem: te, román!

Amikor mindezt elmesélte nekem megkeseredett íróbarátom, még folytatta:

— *Tudod, milyen rettenetes, hogy itt mi románok lettünk?* Én, a magyar író, aki sokkal szebben tudok magyarul, mint az engem lerománozó! Én vagyok román, aki kínos, keserves években tartottam a hátam a román sovíniszták előtt? Húsz megjelent könyvvel a hátam mögött, én vagyok itt a román? Hová kerültünk, istenem? Hová? Mikor lehetünk mi is olyan magyarok, mint az itteniek?

Ki felel a barátomnak? Ki felel ennek a kitűnő írónak, akinek a Magvető jelentette meg áttelepülése előtt a könyveit. Ki tudja visszaadni a hitét az emberekben?

De hát ki a magyar, ha ő nem?

Mondjam tovább?

Mondom, mert az élet napról napra elem tárja a hihetetlenül hihetlenebb történeteit.

Egy másik sztori hőse is magyar író, természetesen ő is erdélyi. Csakhogyan ő nem ment sehová, maradt odahaza, ahol leélté eddigi életét. Feleségétől maradt Kolozsvárott, „csak” a fiuk hagyta el Romániát. Feleséggel s két kicsi gyermekkel lettek politikai s gazdasági menekültek. Németországban, nyolc esztendővel ezelőtt.

Barátom, túl a hetvenen, izgalommal utazott ki február vé-

Mit ér az ember, ha magyar?

gén unokáihoz, hiszen a hajdani kicsik megnőttek mára, vajon hogyan fogadják, milyen lesz az együttlét? Tele volt izgalommal és titkolt félelemmel.

Letelt egy hónap és barátom visszaérkezett Pestre.

— Miért nem maradtál még? — kérdeztem az állomáson.

— Elég volt.

— Nem hiszem... — erős-ködtem.

— De... csakugyan... és én nem is megyek ki többé a fiamkhoz.

— Mi történt?

Lakásomban mesélte el a paprikás csirke bánatot feledtető ízei után, miután a konyak is oldotta már a lélek görcseit, s a bor is feledtetett valamit.

— Mentünk az utcán, Csillával. Az én kedves kisunokám már majdnem ifjú hölgy lett ám, szép is, okos is, annyira okos, hogy azt mondja az utcán: „Papa, itt ne beszéljünk magyarul.” Mintha szíven szűrt volna a szava. Érted ezt? Megkérdeztem: már miért ne? Azt felelte: „Igy nem tudják rólnuk, hogy auslenderek vagyunk!”

Csilla már szégyelli a magyarságát, hát igyekszik elfelejteni. És öccse, Csaba? Ő meg a nevét szégyelli. Hiszen német pajtásai németesen ejtik a nevét, valahogy így: Csápi, s ez úgy hangzik, mint az oly na-

gyon reklámozott kutyakonzerv neve.

Pedig annak idején, Kolozsvárott azért kapták ezt a két gyönyörű nevet, mert a Csilla is, a Csaba is lefordíthatatlan volt románra.

Barátom vigasztalhatatlan.

— Nekem, a magyar írónak valami rettenetes, hogy unokáim odahaza németül beszélnek egymással. Hiába szólnak rájuk a szülők: magyarul beszéljétek! Nekik már a német az anyanyelvük, bármilyen nehéz is ezt kimondani. És kinevetik szüleiket, akik hiába beszélnek jól németül — a fiam Kolozsvárott német iskolába járt! — mégsem tudnak annyi szót, mint ők. „Apa nem tud németül!” — mondja Csaba, s nevet, kacag, mert neki ez még csak játék.

Persze tudom, ők már magyar-németek vagy német-magyarok lesznek, még nem felejtik el a magyarságukat, de már a gyermekeik... Jobb nem is gondolni erre! Hát ezért nem megyek én többet az unokáimhoz. De hogy mit mesélnek majd otthon a feleségemnek? Nem is tudom... Fájdalmas ez. Szívszorító!

És aki itthon akar magyar lenni?

Ki számít ma magyarnak?

Maglódi boldogság

Ebben a felbolydult nemzeti világban, amikor folyton azt hallom a rádióból és a televízióból: „*ránk telepednek a nem magyarok!*” Kicsodák? Ő, milyen finoman rekesztik ki a magyarságból a nem magyarokat. De hát kik ezek a nem magyarok? Aki tudja, aki számára veszi, nagyonis jól tudja, kikről beszél. Ő, nem a Romániából ide-szerződött labdarúgókról van szó, a gólokat rúgó Popescuról, a kosárlabdás ukrán vagy orosz lányokról, a magyar állampolgárságot kapott kitűnő orosz sakkozóról, ő nem, nem ezekre gondol a nép-nemzeti szónok.

A magyar írók, újságírók sokaságára gondol, akik ma bojkot-tálják a rádiót, akik nyíltan vallják magukat chartásoknak, akiket szabadon mocskol a Parabola, akik más elvet vallanak, mint ők. Finomkodnak, „nem magyarok”-oznak, istenem, hiszen nem antiszemita ők, már hogy is lennének azok!

Ki a magyar?

Akinek hibátlan a származása? Van ma hibátlan származású magyar? Bizony, alig. Német, szlovák, szerb, horvát, rutén, örmény nevek sokasága található a telefonkönyvben, de a hibátlan magyar nevek többségéről is kideríthető: magyarosították. Hát akkor?

Mégiscsak az számít, annak kellene számítani: *ki vallja magát magyarnak!* A név ugyanis nem mond sokat. Erdélyben oly sok a Hegedűs, a Pálfi, a Kiss vagy a Nagy nevű elrománosodott egykori magyar, aki egyetlen szót sem tud magyarul. És Szlovákiában? A Vajdaságban? Pusztulunk, veszünk, hullunk, mint oldott kéve.

Postás Kupa nemzetközi tájfutóverseny a Pilisben

A tájfutók szerint ideális időben, a nézők szerint „lehetett volna melegebb is egy kicsivel” megjegyzéssel, a díjakat átadók szerint „miért pont az eredményhirdetésekor szakad az eső” megállapításokkal ért véget az idei **Postás Kupa nemzetközi versenye**, Piliscsaba térségében.

S ami bizonyára ennél sokkal fontosabb; újra és újfent igen magas részvétellel, kitűnő rendezéssel, s legjobb tudomásunk szerint csupán egy bokaficammal.

De hát ezt már megszoktuk — nem a bokaficamot! —, s ami még új volt, a nézők szempontjából remek kezdeményezésnek bizonyult, egy úgynevezett villámverseny.

Ez egy olyan kieséses sprintverseny, amelynek lényege az, hogy az induló 1200 méteren — ennyi volt a versenytáv — ellenőrző pontonként 6 ilyen volt — új térképet szakít, amelyen csak a következő ellenőrző pont szerepel. Aki egy meghatározott szám után érkezik, mondjuk 18-iknak, annak nem

jut térkép, tehát kiesett. A többi rohan tovább egész addig, míg hatan maradnak. Az utolsó ellenőrző ponttól már csak ők versenyeznek és döntenek el a végső helyezést.

Eldöntötték. Mind a férfi-, mind a női kategóriában olyan fantasztikus buzditással kísérve, hogy zengett a hegyoldal. S ebben az új „kitalációban” pontosan ez a nagyszerű. Ez, mert a tájfutás valójában igen magányos sport, és a nézők számára nehezen követhető. Így viszont majd végig egy helyről nézhető és világos.

Kivéve, ha nem szakad az eső. De az, mint már írtam, csak az eredményhirdetésekor tisztelt meg bennünket. Így aztán a győzteseknek járó serlegekben, kupákban némi „itóka” is akadt. Reméljük, nem savas eső, melytől a pilisi erdőket is mentse meg a mindenható. Természetesen bennünket, általában honpolgárokat és ezeket a nagyszerű sportembereket egyaránt...

— V. Á. —

Befutás után

A tájfutóverseny eredményei

Férfi: 21 E 1. Pollák (szlovák)
2. Domonyik (MEAFK)
3. Magyar (Diósgyőri TC)

21 A 1. Győri (Jászárokszállási VSE)
2. Mesics (SMAFC)
3. Kovács (BEAC)

További kategóriagyőztesek:

21 B 1. Zádori (Szegedi VSE)
21 C 1. Dankó (TIPO TE)
35 B 1. Gyulai (MEG.)
40 B 1. Máj (szlovák)
45 B 1. Siitonen (finn)
50 B 1. Franko (szlovák)
55 B 1. Nyögéri (Fabilon)
60 B 1. Éliás (TIPO SE)

65 B 1. Csamangó (Szegedi VSE)

Nők: 21 E 1. Hornyák (Diósgyőri TC)
2. J. Cioban (román)
3. Mires (román)
21 A 1. Bossánszky (MOM SE)
2. Slámová (szlovák)
3. Gábos (Szegedi VSE)

További kategóriagyőztesek:

21 B 1. Kalocsai (MEG.)
21 C 1. Argay (Margitszigeti AC)
35 B 1. Kovács (TIPO SE)
40 B 1. Májová (szlovák)
45 B 1. Cser (SMAFC)
50 B 1. Salmenkylä (finn)

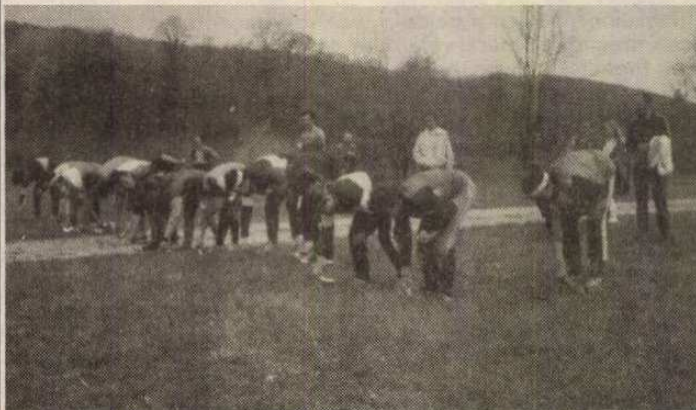
Dr. Szentgyörgyi Imre- emlékverseny

Eredmény:

1. Békésy György Postafor-galmi SZKI 4. számú csapata
2. Budapesti TIG SK 7. számú csapata
3. Levélfeldolgozó Üzem
4. Budapesti TIG SK 4. számú csapata

5. Budapesti TIG SK 5. számú csapata
6. Budapesti TIG SK 6. számú csapata
7. Helyközi Távfutó Igaz-gatószág

Dr. Szentgyörgyi Imre-ván-dorserleget nyerte: a Budapesti TIG SK 17 ponttal.

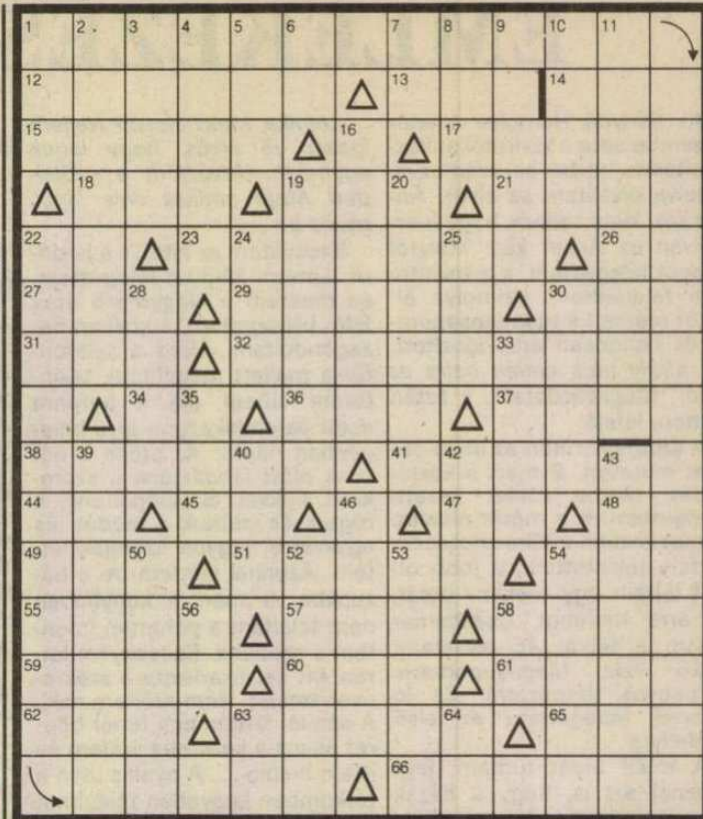

Rajtol a női sprintverseny

Postás — távközlési majális

Az elmúlt évekhez hasonlóan idén is lesz majális a Postás SE Róna utcai sporttelepén. A rendezvény május 1-jén délelőtt sportversenyekkel, családi és gyermekvetélkedőkkel kezdődik, majd szórakoztató műsorokkal folytatódik. A műsorokon magyarnóta- és operetténekesek mellett humoristák és táncdalénekesek is fellépnek.

Sztárvendég: Karda Beáta. A rendezők és a MATÁSZ — PDSZ — MMDSZ és a kisebbségi frakció minden érdeklődőt szeretettel vár.

Kossuth Lajos halálának századik évfordulója van. Neves költőnk egy korábbi évforduló-ra írt verséből idézzük: „... **Élő-virágok tarka kelyhein mennyi tündöklő, drága gyöngy ra-gyog...**” Folytatás a vízs. 1., 32. és függ. 22. alatt.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 12. Tölcséres virág. 13. Visszafordítani nem lehet. 14. Kávékeverék. 15. Település a Sió mellett. 17. Népi mérce. 18. MPC. 19. Régi szavunk. 21. Tréner. 22. Udvariatlan megszólítás. 23. Miniszterelnök volt 1938-ban (személynevének kezdőbetűjével). 26. eeee. 27. Idegen női név. 29. Fennsík a Közel-Keleten. 30. ... de France (francia vidék). 31. Taszit. 32. Az idézet második része. 34. Kutya otthona. 36. Osztrák, spanyol, német gépkocsik jelzése. 37. Zavaros igen. 38. Tojáslepény. 41. Óshutájáról ismert település. 44. Kicsinyítő képző. 45. Idegen tagadás. 47. Hirtelen fájdalom hangkisérete. 48. Lyukas zápl. 49. Folyadékot tölt. 51. Rádiókát. 54. Testrész. 55. Északi nép (ford.). 57. Kórházi osztály. 58. Tilos. 59. A fejet tartja. 60. Vízi állat. 61. Szótoldalék névelővel. 62. Részben nyíró. 63. Műanyag. 65. Nyújtá. 66. Város a dalmát tengerparton. ide menekült IV. Béla a tatárok elől.

FÜGGŐLEGES

1. Előtagként új. 2. Öntudatra ébredő. 3. Állj! 4. Veszprém megyei. 5. Vonatkozó névmás (ford). 6. Igenévképző. 7. Személyes névmás. 8. ... Kok (hol-land úszónő). 9. Retorta. 10. Lehetősége, sansza. 19. Levelezget. 20. Alkalom jelzője lehet. 22. Az idézet befejező része. 24. Kevert megl. 25. Kettős mássalhangzó kiejtve (ford.) 28. Juhistálló. 30. Palacsintajelző. 33. Cicabeszéd. 35. Textilipari nyersanyag. 39. Csodálatos (érés). 40. Lakoma. 42. Sav igéje. 43. Balaton-parti üdülőhely. 46. Esménykép. 50. Hármaskorona. 52. Szemestakarmány. 53. Művész igéje. 54. Sértődésből adódó indulat, lelkiállapot. 56. Flór, kálium. 58. Duplázva város. 63. Görög betű. 64. Nume-ro.

— Bánhidi —

Beküldendő: a vízs. 1. és 32., a függ. 22.

Beküldési határidő: május 10. **Előző rejtvényünk helyes megfejtése:** ... Haragoszöld levélvitorlán lépked a tavasz, jön már.

Könyvet nyertek: Balogh Józsefné (Medina); Benczik Tibor (Szombathely); Csikós Nagy Julianna (Gyula); Sabján Tiborné (Zalaegerszeg).

Útlevel szükséges

Gyermeknap a Szafari-parkban

Indulás: május 28-án 6.30 órakor, a Postás Művelődési Központ épülete elől.

Útvonal: Budapest — Tatabánya — Győr — Mosonmagyaróvár — Nickelsdorf — Zornsdorf — Gattendorf — Potzneudiedl — Deutsch Haslau — Prellenkirchen — Bad Deutsch — Altenburg — Lasee — Untersiebenbrunn — Obersiebenbrunn — Gansersdorf (Szafari-park) — vissza Budapest.

Program: 6 kilométeres körutazás autóbusszal a szabadon élő állatok birodalmában.

Látogatás a Kaland Parkban: show-műsorok megtekintése, Simogató állatkert, Kisállatkeret, Játsszóter (mozdony, mérleghinta, óriáscsúszda).

Visszaindulás Budapestre 17.00 órakor.

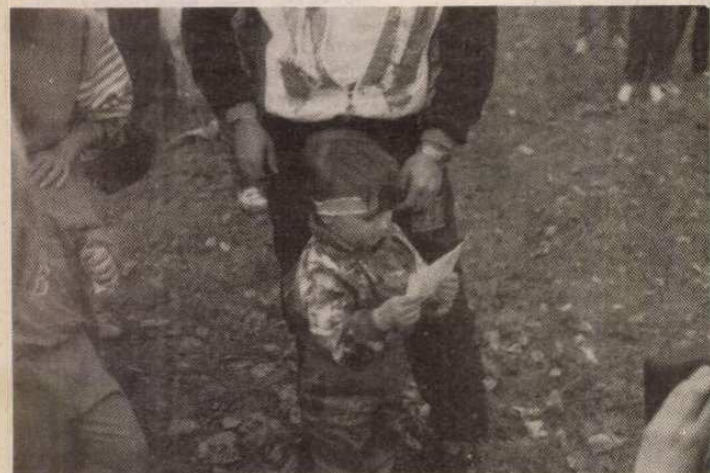
Visszaérkezés: kb. 21.00 óra körül, a Postás Művelődési Központ épülete elé. Étkezés egyénileg!

Részvételi díj: Felnőtteknek 900,— Ft + 122 schilling belépő, gyermekeknek 700,— Ft + 80 schilling belépőre (14 éves korig).

A belépődíj a Szafari-park minden programját magában foglalja, melynek befizetése saját valutából történik. **Jelentkezés és befizetés:** május 9—13-ig, hétköznapokon 9—12 és 14—17 óráig, a Postás Művelődési Központban.

Bővebb felvilágosítás: Nagy Lászlótól a 122-7208-as telefonszámon.

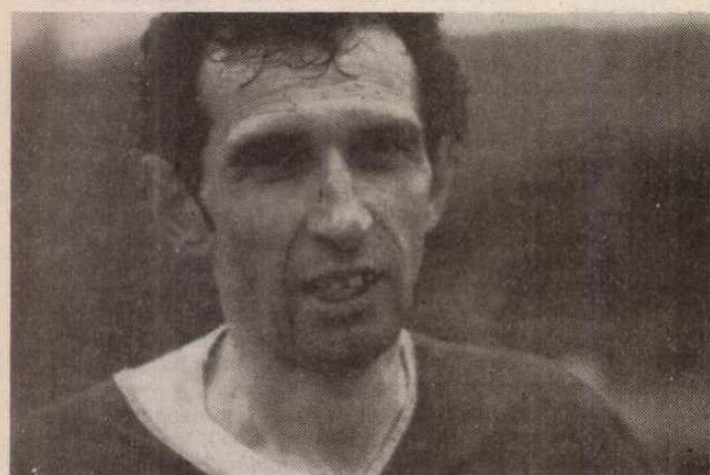
POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNE 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: VEEGH ADÁM
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levelezési cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: LÁZÁR ANDRÁS mh. elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
94—1283. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN elnök-vezérigazgató
ISSN 0866—1766
1 2 4 8 16 * * *

Merre az amarra?

Kérjük a győzteseket a dobogóra feltenni

Barátunk Pozsonyból

Domonyik, a férfispintverseny győztese